

Fred uden visioner virker ikke: Helga Zepp-LaRouche tale til det svenske Schiller Instituts konference

4. april 2025 (EIRNS) – {Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche taler til det svenske Schiller Instituts årlige konference søndag den 30. marts 2025.}

Helga Zepp-LaRouche: Jeg vil gerne byde jer alle velkommen, Schiller-venner, Schiller-medlemmer, gæster på Schiller Instituttet. På trods af verdens forfærdelige tilstand føler jeg alligevel, at vi med Schiller Instituttet har gjort et godt stykke arbejde. Hvis man ser tilbage, hvad var så målet, da vi grundlagde Schiller Instituttet for 41 år siden? Vi stillede os to store opgaver. Den ene var at skabe en retfærdig ny økonomisk verdensorden, som ville give mulighed for økonomisk udvikling, især i udviklingslandene. Og for det andet at skabe en kulturel renæssance ved at skabe en dialog mellem de mest avancerede dele af den universelle kultur gennem århundrederne.

Hvis man ser tilbage, har nogle mennesker måske ment, at det var et utopisk mål, som aldrig ville blive til noget; andre var mere overbeviste om, at det var en smuk vision, som skulle realiseres. Jeg må sige, at hvis man kun ser på 41 år af vores aktiviteter, er vi kommet meget tæt på at nå begge mål, i hvert fald i store dele af verden.

Den nye økonomiske verdensorden er ved at tage form. Faktisk har man i dag BRIKS+-landene, som nu er 22 medlemmer og næsten 40-50 lande mere, der har ansøgt om medlemskab i et nyt system, der ikke er baseret på den neoliberale økonomiske model, men på win-win-samarbejde, der fremmer hinandens

velfærd. Og med det ophørte en epoke. Det, jeg mener med det, er, at 500 års kolonialisme, som startede i Europa omkring år 1500, definitivt er ved at rinde ud. Jeg tror ikke, at ånden nogensinde kan puttes tilbage i flasken, for landene i det Globale Syd er nu i gang med en omstillingsproces. De ønsker at slippe af med kæderne fra de institutioner, som fremmede og opretholdt neokolonialismen, selv efter at disse lande allerede havde opnået uafhængighed. Hensigten er, at de ikke længere vil være råvareproducerende lande, men at de vil udvikle værdikæderne i deres egne lande og meget snart opnå status som mellemindkomstlande.

Det er helt indlysende, at grunden til, at de er i stand til at gøre det, er, at de samarbejder med Kina. Det vil jeg berøre om lidt, men den mest umiddelbare udløser af denne gigantiske tektoniske forandring var et tilbageslag for forsøget på at etablere en unipolær verden. I 1984, året hvor Schiller Instituttet blev grundlagt, var det også året, hvor Lyndon LaRouche, min afdøde mand, kom med en meget visionær prognose; han forudså nemlig, at hvis Sovjetunionen holdt fast i den økonomiske politik, man havde på det tidspunkt, og afviste hans tilbud om Det strategiske Forsvarsinitiativ og bevægede sig ind i et helt nyt paradigme, så ville landet kollapse inden for fem år. Som vi ved, skete det først med revolutionerne i Østeuropa, den fredelige revolution i Østtyskland i særdeleshed, og til sidst faldt Berlinmuren. På det tidspunkt var der en utrolig chance for at skabe en ny økonomisk verdensorden. På det tidspunkt foreslog vi først den produktive trekant, som var ideen om at forene området mellem Paris, Berlin og Wien, og senere udvidede vi til den Eurasiske Landbro. Men den smukke vision blev ikke taget op på grund af geopolitiske motiver, på trods af at dette var den chance, vi kaldte menneskehedens stjernestund: muligheden for at skabe en helt ny fredsorden for det 21. århundrede. Gorbatsjov og Sjevardnadse blev lovet meget klart ikke at udvide NATO en tomme mod øst. Der er nu mange arkivdokumenter, som er blevet frigivet, og alle kan læse dem og se, at der ikke var ét løfte

fra udenrigsminister Baker til Gorbatsjov, men mange af dem. Genscher lovede i en berømt tale den 31. januar 1990 i Tutzing på det protestantiske akademi, at NATO aldrig ville rykke mod øst, at der aldrig ville være NATO-tropper på det tidligere DDR's [Østtysklands] territorium. Så der er ingen tvivl om, at der var mange – bogstaveligt talt dusinvis – diskussioner, hvor der blev givet løfte om ikke at flytte NATO en tomme mod øst.

På trods af at disse løfter blev givet, havde man allerede de neokonservative i Washington og deres samarbejdspartnere i London, der planlagde at bruge dette til at skabe en unipolær verden baseret på det særlige anglo-amerikanske forhold. Det er forræderi! Og når folk i dag siger, at vi har brug for NATO i Sverige, NATO i Finland, de siger, at der er en »uprovokeret krig« fra Ruslands side i Ukraine, og at det er derfor, man er nødt til at have hele denne NATO-udvidelse, så er det ikke sandt. Vi har nu de dokumenter, som absolut beviser, at russerne blev snydt, at de blev løjet for. I god tro reagerede de på disse løfter ved at lade den tyske genforening finde sted på en meget fredelig måde, hvilket er forbløffende i betragtning af, at det kun var 40+ år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, og i betragtning af Tysklands rolle i at forårsage denne krig og påføre Rusland utrolige lidelser i det, de kalder Den Store Fædrelandskrig. I lyset af alt dette var det ekstremt generøst af først Sovjetunionen og derefter af russerne at tillade en fredelig genforening af Tyskland. Jeg finder det vigtigt at gentage det, for det var begyndelsen på den nuværende krise, i hvert fald den del, man har i Europa.

Det er klart, at det der skete var, at de neokonservative straks gik videre skridt for skridt for at få et regimeskifte, en farverevolution og en udvidelse af NATO. I begyndelsen kunne man sige, at de østeuropæiske lande ønskede at være en del af Vesten. Alligevel var det ikke helt det, der skete, for mange af de såkaldte ledere i disse østeuropæiske lande havde

før gjort karriere i USA og Storbritannien. De blev valgt i eksil til at stå i spidsen for de nye regeringer, men det er en anden historie. Under alle omstændigheder var russerne i begyndelsen meget tålmodige og tillod de første udvidelser af NATO – Polen, Tjekkoslaviet, selv Rumænien og Bulgarien. Men da det kom til Ukraine, blev det selvsagt som en omvendt Cuba-krise. Det var det allerede før med installationen af defensive missilsystemer i Polen og Rumænien, en del af Aegis-systemerne, som russerne hele tiden var imod, fordi de hævdede, at disse »defensive« systemer kunne ændres til offensive systemer i løbet af få timer. Så de protesterede og sagde, at der var en rød linje, som de ikke kunne tillade blev overskredet.

Med Maidan, som var et kup orkestreret af angloamerikanerne, pralede Victoria Nuland med, at udenrigsministeriet brugte 5 milliarder dollars på Ukraine alene; så de spillede en stor rolle i det. Jeg vil kun nævne det for at minde jer om det, for i dag bliver Maidan karakteriseret som et fredeligt udtryk for folkets demokratiske vilje. Men vi var så tæt på situationen, at vi som øjenvidner kan bevidne, at det var et kup orkestreret af Vesten. Så i begyndelsen ville Minsk I- og Minsk II-aftalerne have kunnet løse problemet ved at give den østlige del af Ukraine større selvstændighed, ved at lade det russisktalende folk have selvstændige rettigheder, samtidig med at de var en del af Ukraine. Men som vi nu ved, løj Merkel og Hollande: De havde aldrig til hensigt at gennemføre Minsk-aftalen. Merkel og Hollande indrømmede begge, at det kun var for at vinde tid til, at det ukrainske militær kunne blive trænet til NATO-niveau.

Det var tydeligvis en del af Brzezinskis plan, at hvis man fratager Rusland dets indflydelsessfærer i Ukraine, så er Rusland – ifølge Brzezinski – ikke længere en verdensaktør, men bare en regional magt eller en tankstation med kampvogne, hvilket også er en hån mod Rusland.

I mellemtiden blev NATO's grænser udvidet med mere end 1000 km

mod øst, og den sjette udvidelse var Sverige og Finland. Naturligvis havde man ordningen med brutale sanktioner, jeg tror 12 eller 13 gange af EU alene, som forsøgte at ruinere Rusland: Det var Baerbocks og andres paroler. Sanktionerne, herunder brugen af dollaren som våben til at stjæle aktiver for 300 milliarder dollars fra Rusland, 9 milliarder dollars fra Afghanistan og mange yderligere milliarder fra andre lande, som Venezuela og lignende, førte til en situation, hvor udviklingslandene i lyset af alt dette pludselig indså, at det, der sker med Rusland og Ukraine, minder meget om det, der skete med kolonialismen i forhold til dem selv. Derfor gik landene i det Globale Syd aldrig med til at købe NATO's fortælling om den »uprovokerede angrebskrig«. De forblev altid neutrale og holdt fast i deres position i den Alliancefrie Bevægelses tradition. Da det hele eksploderede, var tilbageslaget gigantisk.

I mellemtiden, på grund af Kinas fremgang, som for en stor dels vedkommende skyldtes Deng Xiaopings reform- og åbningspolitik, indledt allerede i 1978, havde Kina gennemført det største civilisationsmirakel i menneskehedens historie nogensinde, fordi de løftede 850 millioner mennesker ud af fattigdom og bragte middelklassen i Kina til i øjeblikket omkring 400 millioner mennesker. De udryddede endda fattigdommen i de fjerneste dele af det vestlige Kina og andre dele af det indre af landet. Det var på grund af dette, og i forbindelse med Xi Jinpings annoncering i september 2013 af den Nye Silkevej, som i høj grad lignede det, Schiller Instituttet havde promoveret i 1990-91 med den Eurasiske Landbro. Vi var meget involveret i det, fordi vi havde mange konferencer, mange diskussioner og seminarer. Under alle omstændigheder var Kina det eneste land, som reagerede på disse ideer, og da Xi Jinping i 2013 søsatte Den Nye Silkevej, satte det gang i en utrolig transformation. For første gang kunne landene i det Globale Syd alliere sig med Kina og have deres egne udviklingsprojekter, en række udviklingskorridorer, industri-parker og udvikling af landbrug. Så da tilbageslaget

kom mod den unipolære verden, eller angloamerikanernes forsøg på at etablere en unipolær verden, var der allerede et kim til multipolaritet i det, der blev til BRIKS+. Så nu har man en situation, hvor det absolutte flertal af verdens befolkning – ca. 85 % – er fast besluttet på at skabe en ny økonomisk verdensorden baseret på retfærdighed, baseret på de fem principper for fredelig sameksistens, baseret på FN's charter. Så den proces kunne være en god og retfærdig udvikling, bortset fra at kræfterne i det gamle system, det neoliberale system, ikke ønsker, at det skal ske, fordi de ønsker at bevare kontrollen over det, de mener er deres retmæssige position til at sætte reglerne, til at bevare en unipolær verden, selv om den ikke længere eksisterer.

Det næste chok kom med valget af præsident Trump i USA. For Trump, som er et offer for den unipolære fraktion, for den dybe stat, ændrede i sin første regering fuldstændig dagsordenen, vendte op og ned på tingene. Han satte sig for at normalisere forholdet til Rusland. Det sker ikke kun af humanitære grunde, hvilket er tydeligt. Trump har en anden opfattelse af USA's styrke – Make America Great Again. Og det gælder også for måske at besætte Grønland, om nødvendigt militært; besætte Panama, om ikke andet så ved at BlackRock ejer havnene og tager dem væk fra kinesisk indflydelse; måske endda tilknytte Canada som USA's 51. stat. Så det er ikke kun godt, og det er måske ikke det, vi ønsker. Vi har aldrig sagt, at vi synes, at Trump er i nærheden af det, vi siger, bortset fra visse principper, som normalisering med Rusland, som vi naturligvis støtter, fordi enhver burde være glad for, at de to største atommagter har et anstændigt forhold til hinanden.

Men det blev naturligvis betragtet som en absolut livstruende trussel mod den underliggende kontrol af det særlige forhold mellem USA og Storbritannien. Dette særlige forhold er, hvad opbakningen til forsøget på at indføre et unipolært verdenssystem beror på, for det var det Britiske Imperiums endelige succes, som man aldrig havde opgivet fra det øjeblik,

den Amerikanske Uafhængighedskrig erklærede den amerikanske republik uafhængighed. Uafhængighedskrigen var den første antikoloniale krig i historien nogensinde. Det blev understreget af præsident Suharto og premierminister Nehru på den første Bandung-konference. De sagde, at Amerika faktisk førte den første antikoloniale krig nogensinde. Nu havde briterne på deres side aldrig opgivet, at de efter deres mening havde mistet den vigtigste koloni: nemlig USA. De forsøgte altid at generobre den. Først militært gennem krigen i 1812 og borgerkrigen, og til sidst indså de, at de ikke kunne vinde militært, så de besluttede, at de blev nødt til at korrumpere det amerikanske etablisement til at vedtage modellen for det Britiske Imperium som grundlag for den unipolære verden og derefter styre verden sammen, baseret på dette særlige forhold mellem Storbritannien og USA.

Da Trump vandt valget, kendte han udmærket den britiske rolle i sabotagen af hans første regering med Russiagate. Så nu satte han sig for at hævne sig på dem og eliminere den dybe stat ved at udnævne en række personer som Tulsi Gabbard til direktør for den nationale efterretningstjeneste, og Kash Patel til chef for FBI, ligesom den nye chef for CIA og nogle andre. De frigav dokumenter om Kennedy-mordet og Russiagate, og alt dette bliver nu undersøgt, og de skyldige risikerer fængselsstraffe. Mange af dem har allerede fået ophævet deres sikkerhedsgodkendelser, så der er krigstilstand i den amerikanske administration.

Nu kommer den knap så pæne side af Trump-administrationen, og det er, at de aldrig har brudt med den zionistiske lobby, med de kristne zionister i USA, og på grund af det har de aldrig brudt med Israel. Som vi desværre ved, har Israel i over halvdandet år begået en folkemordskrig mod Gaza og nu også i stigende grad mod Vestbredden. Det bringer landet på kant med alle, der opretholder retsstatsprincippet, hvis man kan tillægge disse ord nogen betydning.

Briterne har lige nu iværksat en kampagne for at få fat i USA

og, naturligvis, også Israel – og den britiske indflydelse i Israel er virkelig stor, som det netop blev understreget af den tidligere chef for MI6, Sir Richard Dearlove. De ønsker at få USA til at gå i krig mod Iran. Det er en meget varm situation og meget farlig. Hvis man ser på det, så samler USA lige nu omkring syv B-2 stealth-bombefly på basen Diego Garcia i Det Indiske Ocean. De udstationerer optankningsfly der. De sender også i alt tre hangarskibsgrupper ind i regionen. Der tales mere og mere om, at USA bør gå i krig mod Iran. Nogle mennesker kræver endda et »halshugningsangreb« mod Iran med det argument, at vi måske ikke er nødt til at bruge atomvåben, fordi atomvåben er den eneste måde at eliminere atomanlæggene i Iran på, fordi de ligger dybt inde i bjergene. Man kan ikke engang klare det med de sædvanlige bunkerbomber, så man er nødt til at bruge atomvåben, hvis man virkelig vil ødelægge disse atomanlæg. Men der er nu nogle mennesker i Washington og andre steder, som siger: "Man er ikke nødt til at bombe Iran, vi kan halshugge Iran ved hjælp af den samme metode, som vi brugte med IDF mod Hizbollah i Libanon, eller som vi eliminerede Assads præsidentskab i Syrien ved simpelthen at flytte HTS-regeringen meget hurtigt ind i landet." Og vi kan på samme måde have et halshuggende angreb mod Iran og derefter flytte et regime ind, som er pro-israelsk og pro-amerikansk.

Desværre er det ikke helt umuligt, at Trump rent faktisk gør det. Men det egentlige mål, hvis det lykkes for den britisk-israelske kombination at lokke Trump ind i en krig mod Iran, er et halshugningsangreb mod Trump, fordi det ville ødelægge Trumps præsidentskab fuldstændigt. Det ville sandsynligvis få olieprisen til at stige til 100 dollars eller mere pr. tønde, eller endda til det dobbelte. Det kunne udløse et sammenbrud i det finansielle system, som er fuldstændig skrøbeligt og klar til at eksplodere under alle omstændigheder. Så det er den umiddelbare fare. Og naturligvis har briterne sandsynligvis fanget den nye skandale mod Trump. I den første regering var det Russiagate. Nu har de denne såkaldte "Signal-gate", som er den meget inkompetente brug af hele Trumps nationale

sikkerhedsteam til at diskutere bombningerne mod Yemen meget konkret over en ikke-sikker kanal. Hvordan kan man forestille sig, at cheferne for FBI, CIA og den nationale efterretningschef er så uerfarne og inkompetente, at de ville tillade dette at ske? At tillade en journalist, en redaktør af magasinet {The Atlantic}, som tidligere var fængselsbetjent for IDF i Israel, at deltage i disse diskussioner? Det mindste, man kan sige, er, at det viser en alvorlig svaghed i denne gruppe. Men det bliver naturligvis udnyttet til det yderste i forsøget på at afsætte netop disse mennesker – Kash Patel, Tulsi Gabbard og nogle andre. Det ville gøre Trump blind og gøre det samme ved ham i den anden regering, som de havde relativt stor succes med i den første.

Så dette er i gang. Det er varmt, varmt, varmt. Det kunne ende med en krig i Iran, hvilket ville kaste verden ud i en frygtelig krise. Vi må gøre alt, hvad vi kan, for at forhindre det.

Men det er desværre ikke det eneste problem, for i mellemtiden har europæerne – i stedet for at være glade for, at der er en tilnærmelse mellem USA og Rusland, som stadig er i gang, og hvor der stadig er håb om, at det kan lykkes – besluttet at sabotere processen. De besluttede at sabotere den og forlænge krigen i Ukraine ved at skabe en koalition af villige og love at sende langtrækkende våben til Ukraine. Dette ville manipulere Zelenskyj til at sabotere de facto-potentialet i en fredsaftale mellem USA og Rusland. Og samtidig vil de gå efter en hidtil uset militarisering af EU, af Tyskland. Ursula von der Leyen har tænkt sig at bruge 800 milliarder euro på at opruste Europa. Det har hun virkelig tænkt sig at gøre. Og i Tyskland brugte den nye regering det trick at bruge et to tredjedels flertal i det tidligere, allerede nedstemte parlament til at ændre forfatningen, så man kunne løsne på gældsbremsen og skabe ubegrænsede penge til militarisering af Tyskland. Dette er forfærdeligt! Og hele verden er chokeret over, at Tyskland kun 80 år efter Anden Verdenskrig igen

kaster sig ud i en militarisering og sender kampvogne mod russerne. Det ødelægger absolut Tysklands omdømme i hele verden, men det gør også potentielt Tyskland til et mål, hvis det kommer til en krig, der involverer Rusland. I så fald ville der ikke være noget tilbage af Tyskland, og heller ikke af noget andet land, som ville være en del af dette.

Så vi er i en utrolig situation. Mekanismerne er kendte; det er præcis, hvad Hjalmar Schacht gjorde med nazisternes krigsmaskine. Det er pengeskabelse uden for det almindelige budget; i tiden op til Anden Verdenskrig blev det kaldt Mefo-veksler. Nu skaber mekanismen ekstra budgetter og gør dybest set det samme, som man gjorde for 80 år siden.

Så hvis man ser på dette billede, er spørgsmålet naturligvis, hvor er vejen ud? Vi har sagt lige fra begyndelsen – i hvert fald da den særlige militære operation startede i februar 2022 i Ukraine – at man nu er nået til et punkt i verdenshistorien, hvor man ikke kan løse problemer på regional eller national basis. Man har brug for at flytte hele verden ind i et helt nyt paradigme. Og det nye paradigme må gøre præcis det, som den Westfalske Fred gjorde i 1648, da krigsparterne efter 150 års religionskrig indså, at en fortsættelse af den krig ville føre til, at ingen ville være tilbage til at nyde sejren, fordi alle ville være døde. Nu, i atomvåbnenes tidsalder, hvis et atomvåben nogensinde bliver brugt, er det logikken i forskellen mellem atomkrig og konventionel krig, at alle våben vil blive brugt. Og det vil efter al sandsynlighed være civilisationens og menneskehedens endeligt. Derfor er vi absolut tvunget til at appellere til fornuften og fortælle folk, at vi er nødt til at finde et nyt paradigme som den Westfalske Fred; baseret på alle parter interesser. For hvis man udelader bare ét land – lad det være Rusland, lad det være Kina, Nordkorea, Iran – vil det ikke fungere. Man har brug for at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som omfatter hvert enkelt lands interesser; sikkerhedsinteresserne, men også udviklingsinteresserne.

Det er derfor, jeg har skrevet de {ti principper}, som indeholder de vigtigste principper for en sådan arkitektur, men især hvad der er ideerne om menneskeheden, og hvorfor vi kan have håb om, at dette kan realiseres. Det tiende princip diskuterer menneskets natur, og det er den absolutte 100 % overbevisning om, at mennesket er godt af natur. Det menneskelige sind og den menneskelige karakter, den menneskelige sjæl, kan perfektioneres i det uendelige; der er ingen grænse for perfektion af det menneskelige sind og den menneskelige karakter. Vi kan blive uendeligt gode. Det faktum, at der stadig er ondskab i verden, er blot en afspejling af manglende udvikling, og det betyder, at man kan overvinde ondskab gennem udvikling. Det har vi brug for at sætte på dagsordenen med det samme.

Man er nødt til at have en konference arrangeret af enten BRIKS eller FN's generalforsamling eller et andet organ, som vi kan vælge, for at begynde at diskutere disse spørgsmål og bevæge verden i denne retning. Vi er ikke de eneste, der tænker på denne måde. Det er derfor, det ikke blot er et utopisk ønske. Hvis man ser på Xi Jinpings politik, har han foreslået tre initiativer: Det Globale Sikkerhedsinitiativ; Det Globale Udviklingsinitiativ; og Det Globale Civilisationsinitiativ, som vedrører spørgsmålet om en dialog mellem civilisationer – præcis det, som Schiller Instituttet satte sig for at gøre ved sin grundlæggelse. Præsident Putin har for nylig sagt, at han mener, at der på grund af den militære sejr på slagmarken i Ukraine nu er mulighed for at skabe et europæisk og måske ligefrem et globalt sikkerhedssystem. Så i det mindste Rusland, Kina og mange af BRIKS-landene tænker allerede i retning af en sådan ny sikkerhedsarkitektur. Derfor tror jeg absolut, at vi kan overbevise europæerne om at gå i denne retning; at opgive den uigennemtænkte, frygteligt farlige og onde NATO-udvidelsesstrategi og erstatte den med en sådan ny arkitektur.

Det er ikke synligt lige nu, men det kan ske meget hurtigere,

end folk tror, fordi von der Leyens nuværende politik kan føre til en opsplittning af EU. Der er mange europæiske lande, som ikke ønsker at gå med til dette, såsom Ungarn, Slovakiet, Kroatien, selv i Rumænien og Bulgarien har man meget stærke tendenser i denne retning til at arbejde med BRIKS. Georgien, selv om det ikke er en del af EU, og Serbien ligeså, men alle disse lande ønsker at have et samarbejde med BRIKS. Selv Meloni ønsker ikke at være en del af koalitionen af de villige. Så koalitionen af villige er kun Frankrig, Storbritannien, Tyskland, Polen, de baltiske lande og skandinaverne. Men det er kun en lille del af Europa, og EU kan faktisk blive splittet.

Derfor mener jeg, at vi i alle lande, hvor vi er – og I bør gøre det samme i Sverige – bør indlede en seriøs debat om en sådan ny sikkerhedsarkitektur og vinde folk for den løsning, at vi har brug for et nyt økonomisk system, som giver landene i det Globale Syd mulighed for at udvikle sig. Jeg tror, at det er noget, hvor vi har en unik stemme til at bringe disse løsninger ind i fredsbevægelsen. Det er godt, at fredsbevægelsen er imod krig, men de tænker normalt ikke rigtig over kompleksiteten i billedet, som jeg beskrev det. Men Schiller Instituttet, som er i Lyndon LaRouches og Schillers ånd, er absolut fornuftens stemme, som kan få dette til at ske.

Det er der, vi er; så der er meget at gøre, og jeg ønsker jer stor succes med at bringe Sverige tilbage til menneskehedens lejr og ud af NATO.

Fra asken til ilden: Den Internationale Fredskoalitions møde #96 med Helga Zepp-LaRouche, fredag den 4. april 2025

Ikke korrekturlæst

[HZL] [AMB] [SSU]

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition, og dette er vores 96. møde i træk. Tak, fordi I er kommet. Mit navn er Anastasia Battle; jeg er jeres ordstyrer i dag, og Dennis Small og Dennis Speed er medordstyrere. Vi skabte dette forum for 96 uger siden for at samle folk fra hele verden for at diskutere, hvordan vi kan skabe ægte fred. Som mange mennesker er klar over, har det været meget dysfunktionelt at forsøge at bringe forskellige fredsgrupper sammen, fordi der altid er noget, der trænger sig på. Vi ønsker at bringe folk sammen for at få en moden dialog.

Du vil måske opdage, at der er folk, du ikke er enig med; det er fint, vi vil gerne have den dialog med folk, så vi kan forstå, hvordan vi kan skabe en ægte fredsproces. Jeg synes, det er meget tydeligt med det, der er sket i de sidste par uger, at de mennesker, vi har organiseret os imod, vil have denne krig; de vil have en atomkrig på den ene eller anden måde. Uanset om det drejer sig om Ukraine, Palæstina eller Iran, er der tiltag fra briterne og andre for at få det til at ske. Vores indgriben i denne proces lige nu er af afgørende betydning. Vi vil have en indledende dialogproces med en håndfuld talere, ledere fra hele verden, og så vil vi åbne op

for diskussion med deltagerne.

Så jeg vil gerne have Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition, til at åbne for os i dag. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til jer alle sammen. Verden bevæger sig hver dag ind i nye konfrontationer, overraskelser og chok. På nuværende tidspunkt tror jeg ikke, at nogen kan sige, om det vil ende galt, eller om vi kan flytte verden ind i et nyt paradigme for internationalt samarbejde. Lige nu synes jeg, at krigsskyerne over Mellemøsten er blandt de mest bekymrende elementer. Der er denne kontrovers, hvor Trump har stillet et ultimatum til Iran om at gå med til at afvikle hele sit atomprogram, hvilket er uacceptabelt for Iran, fordi de har ret til at have et fredeligt atomprogram som ethvert andet suverænt land. Der er en såkaldt fatwa fra Khamenei, den øverste leder, om, at Iran ikke ønsker at have atomvåben, fordi det ville være i strid med islams ånd.

Uanset dette gentager Trump sit ultimatum, og samtidig bliver B-2 stealth-bombefly sendt til Diego Garcia-basen i Det Indiske Ocean. Desuden er tre amerikanske hangarskibsgrupper på vej til regionen generelt. Iran har reageret på alt dette ved at sige, at hvis der kommer et angreb på Iran, vil det blive besvaret med et meget alvorligt modangreb. Efter vores mening er det naturligvis en fælde for præsident Trump, for hvis det kommer til en sådan krig, kan det ikke kun føre til en eksplosion i oliepriserne og i den allerede ekstremt spændte situation, især efter at toldkrigen er startet; det kan føre til et kollaps af det finansielle system. Og det kunne ikke føre til et sammenbrud af Iran, men til et sammenbrud af Trump-administrationen i stedet. Det er den

fare, vi ser, og det er derfor, vi advarer mod sådanne tiltag. Helt ind i præsident Trumps base er man ved at blive ekstremt utilfreds og nervøs, fordi Trump vandt valget på et løfte om, at han ikke bare ville afslutte alle eksisterende krige, men heller ikke ville starte nye. Nu er angrebene på Yemen allerede en overtrædelse af det, og mange MAGA-folk er ekstremt oprørte over det. Det er ikke, hvad de havde håbet på at opnå med valget af Trump.

Der er mange andre kriseudviklinger. NATO er tydeligvis stadig fast besluttet på at gøre fjendebilledet af Rusland til det primære fokus. EU's forsvarsministre har lige mødtes i Polen og er blevet enige om at gå videre med ReArm Europe-programmet til 850 milliarder euro og betragte Rusland som den primære trussel. Det er det ikke, og det vil jeg komme ind på om lidt. Desuden siger NATO nu, at de vil sende NATO-fredstropper efter en eventuel våbenhvile i Ukraine; noget, som Rusland allerede har afvist som fuldstændig uacceptabelt. Det afspejler klart NATO's hensigt om at bevare et permanent konfliktpunkt der.

Ellers kan jeg kun sige, at EU er i centrifugal uorden, hvor de nordlige lande – Storbritannien, de skandinaviske lande, de baltiske lande, Tyskland, Polen og Frankrig – er på vej til at opbygge konfrontationen med Rusland, mens de sydlige lande, Balkanlandene og de østeuropæiske lande hurtigt er på vej i en anden retning. Så der er helt klart sprækker i EU. Det forhindrer ikke EU-Kommissionen i at gøre sin indflydelse gældende, og den seneste chokerende oplevelse viser, at J.D. Vance, da han talte på sikkerhedskonferencen i München og sagde, at Europa ikke længere er et demokratisk kontinent, skabte et enormt postyr. Men EU beviser det dag for dag, og det seneste eksempel er dommen mod Marine Le Pen. Hun er leder af Rassemblement National (RN), og i meningsmålingerne fik hun 37% af stemmerne, hvilket er næsten det dobbelte af, hvad Macron får i disse dage. For at eliminere hendes passive stemmeret ved at finde hende skyldig i at have brugt EU-penge til sit personlige personale i den franske kampagne, trådte

hoveddommeren i Rene Hænder-skandalen i Italien for mange år siden, Di Pietro, frem og sagde, at da han var medlem af Europa-Parlamentet, kunne han bevidne, at det er helt umuligt at skelne fuldstændigt mellem, hvornår man bruger sit personale til EU-formål, og hvornår man gør det til nationale formål. Det er en bedragerisk bøde, siger han.

Husk, at da Christine Lagarde var fransk økonomiminister, blev hun beskyldt for at have sendt 450 millioner euro til en fransk forretningsmand på bekostning af den franske regering. Og retten afgjorde, at hun ikke skulle have en bøde, fordi hun var en person med international prestige. Le Pen har helt sikkert også international prestige. Men af de politiske kræfter, som EU-Kommissionen ikke kan lide, så det tæller ikke, og Le Pen er kun anklaget for at have misbrugt værdien af 5 millioner euro – det er ca. 10 % af, hvad Lagarde gjorde. Så det viser tydeligt, at der er en dobbeltmoral, og at alle, der ikke makker ret i Europa lige nu, får en »rumænsk behandling«, især hvis de kommer tæt på magten. Så forholdene i Europa er yderst problematiske.

Men jeg ville gerne gøre et andet emne til hovedfokus for mine indledende bemærkninger; og det er den absolut betagende chokerende artikel, som blev offentliggjort af {New York Times} i en 13.000 ord lang artikel, som var resultatet af en årelang undersøgelse af krigen i Ukraine. Den var baseret på interviews med 300 forskellige personer fra forskellige lande. Jeg mener, at alle, der kæmper for fred, bør se denne artikel i {New York Times} som den absolutte grund til, at fortællingen om Ruslands uprovokerede aggressionskrig mod Ukraine ikke længere kan opretholdes. Denne artikel siger, at der ikke kun var 12 hemmelige spionbaser i Ukraine tilbage fra 2014 – hovedsageligt fra kort efter Maidan-kuppet – men at især efter den oprindelige særlige militære operation var kommet til et håbefuldt punkt med Istanbul-forhandlingerne, hvor Zelenskyj og Putin grundlæggende var blevet enige om en våbenhvile og en løsning på krisen; så tog Boris Johnson som

bekendt til Kiev og fortalte Zelenskyj, at han absolut skulle fortsætte med at kæmpe og sagde, at de ville få al opbakning fra NATO. Nu viser det sig, at {New York Times} afslører, at der i Wiesbaden af alle steder, i Clay Barracks, som er hovedkvarteret for de amerikanske styrker i Europa og Afrika, var en kombination af generaler og officerer på højt niveau, og kun to måneder efter, at krigen i Ukraine startede, tog ukrainske generaler på højt niveau dertil uden uniform for at diskutere operationer sammen med CIA og amerikanske militærstyrker.

Derefter beskriver artiklen i detaljer alle de mange operationer, der blev udført fra Wiesbaden i Ukraine. For eksempel at hjælpe ukrainerne med at gå efter Ruslands berømte 58. armé, hvor de flere gange slog ledelsen ud. Så flyttede hæren, og ved hjælp af amerikansk rekognoscering blev den nye placering opdaget, og den nye ledelse blev dræbt. Det skete mange gange. CIA var også involveret i angrebet på Sevastopol og i jagten på den russiske flåde i Sortehavet. Der står også, at Biden-administrationen, selv om den officielt ikke gav tilladelse til visse offensive operationer, i al hemmelighed gav grønt lys og hjalp Ukraine med at gennemføre disse operationer. Så der er ingen tvivl om, at det var, hvad russerne hele tiden havde sagt, at dette ikke var en konflikt mellem Ukraine og Rusland, men at det var en stedfortræderkrig mellem USA og Rusland og mellem NATO og Rusland. Hele den amerikanske efterretningstjeneste – CIA, NSA, DIA og NGA – var alle involveret, og de drøftede, hvordan man kunne operere med plausibel benægtelse. De sagde, at hvis man nogensinde bliver spurgt, om man ramte et russisk mål, skal man ikke kalde det et mål, men et interessepunkt. Så når man bliver spurgt, kan man sige nej, man har aldrig ramt noget i Rusland. CIA var også involveret i bombningen af Kerch-broen og så videre og så videre.

Jeg tror, at alle, der kæmper for fred, bør opfatte denne {New York Times} artikel som en bekræftelse på, at den russiske

version af det, der blev sagt, var den rigtige. Og at hele historien om den uprovokerede krig ikke kan opretholdes, og derfor bør de politikere, der har kolporteret den i de sidste tre år, officielt korrigere deres opfattelse for ærlighedens skyld. Jeg mener, at kun hvis sandheden om, hvad der skete, bliver etableret igen, og at man også tager fat på de grundlæggende årsager til krisen – hvilket man opdager, når man ser på manipulationen af denne fortælling – så kan man finde en løsning. Hvis man ikke gør det, vil man blive holdt fast i dette spind af løgne for evigt, indtil det er for sent.

Så mit forslag til dette møde i IPC er, at alle deltagere bruger denne artikel fra New York Times til at kræve af deres politikere, uanset hvor de befinder sig, at de skal rette op på det, de har sagt om det. Det skal være en reel korrektion af, hvad der faktisk skete, i parlamenter og andre fora. For hele historien falder sammen med afsløringen af denne løgn. Jeg synes, det er noget, vi alle bør være optaget af, og hvis folk ønsker at diskutere det, bør vi gøre det.

{Bemærkninger under diskussionen:}}

Jeg har normalt stor respekt for professor Starrs militære arbejde, men også for Scott Ritter. Jeg synes dog, at han overser noget på dette punkt, især da han gentog, at dette ville være katastrofalt regionalt. Jeg tror, han overser, at dette er et større spil. Iran er naturligvis vigtig for iranerne, og hele Mellemøsten er vigtig for alle de mennesker, der bor der. Men set fra de store geopolitiske magter i verden har Mellemøsten altid kun været cockpittet i deres geopolitiske spil. Lige nu er det eneste relevante spil i byen ud fra et strategisk udviklingssynspunkt den begyndende fornyelse af forholdet mellem USA og Rusland; det faktum, at Putin og Trump er begyndt at føre en dialog, og at der er nogle første skridt, der går i den rigtige retning. Jeg tror, det er det, der er målet. Så jeg vil gerne have, at Scott

Ritter virkelig genovervejer det. For jeg ved, at han er meget vidende om Rusland og så videre. Jeg synes, han overser det mest afgørende punkt, og jeg vil virkelig gerne have, at vi diskuterer det.

Briterne, som er de klart dokumenterede anstiftere af den ukrainske krig igen og igen; det var Boris Johnson, der afviste muligheden for at nå frem til en løsning i marts-april 2022. Og lige nu er de anstiftere af fortsættelsen af både koalitionen af de villige, men også af presset mod Iran. Den tidligere MI6-chef Sir Richard Dearlove sagde som bekendt, at Iran er den største trussel mod jøderne i Storbritannien. Han opmuntrer USA. Så jeg tror, at det, jeg kort sagde i mine indledende bemærkninger, er, at hele denne operation ikke kun potentielt har til formål at halshugge den iranske regering; den er designet til at halshugge Trump-administrationen og slå dem ud af kurs i forhold til deres nuværende dialog med Rusland. Uanset hvilken advarsel vi kan give Trump-administrationen om at gennemgå dette hurtigst muligt, er det nødvendigt, for jeg tror, at de af alle de grunde, som professor Starr nævnte, har deres egne religiøse og andre overbevisninger, som jeg overhovedet ikke vil begynde at kommentere på. Men jeg tror, at den strategiske fælde er at ødelægge dialogen mellem USA og Rusland. Det er efter min mening det vigtigste strategiske spørgsmål på bordet...

Jeg vil bare gerne tilføje et element. Hvis Trump gjorde det, der blev beskrevet her, ville det ødelægge hans omdømme for altid. Alle landene i det Globale Syd ville ... det ville være dødsstødet til hans image; og jeg tror, at det ville være det værste, han kunne gøre for sin egen skyld og America First-interessen. Det ville være ødelæggende for de amerikanske interesser.

{Senere i diskussionen:}}

Meget kort sagt mener jeg, at situationen med Iran simpelthen illustrerer, at sikkerheden skal være udelelig og er udelelig. Hvorfor forsøger Iran at lege med muligheden for altid at kunne udvikle atomvåben? Det er, fordi Israel har atomvåben. Jeg synes slet ikke, at det faktum bliver taget med i diskussionen. Jeg har mange gange argumenteret for, at Den Westfalske Fred fungerede, fordi den tog højde for alle landes interesser. Når man forsøger at få en fredsaftale, som udelukker et eller to eller tre lande, er det optakten til den næste krig. Et eksempel på det er Versailles-traktaten, som var uretfærdig over for Tyskland og Kina, og derfor var den næste verdenskrig praktisk talt allerede indregnet. Det er den ene pointe.

Den anden, jeg ville sige, er, at på trods af at vi ikke talte så meget om det i dag, foregår der en meget vigtig organisering for Oase-planen blandt mange repræsentanter. Vi taler med mange diplomater og andre institutionelle kræfter. Jeg ville bare nævne det, for hvis hr. Schenker eller hr. Baskin ville være i stand til at indgå i en diskussion med os om, hvad vi skal gøre for at fremme Oase-planen som en fredspolitik, måske tilføje den til Olmert-planen, tror jeg, at det ville være yderst nyttigt.

{Senere i diskussionen:}}

Set i bakspejlet tror jeg, at det er en fuldstændig godkendelse af Oase-planen. Jeg tror, at Martin Luther King er tilhænger af Oase-planen, så jeg tror, at vi kan være sikre og sige det.

{Senere i diskussionen:}}

Jeg er i det mindste enig i den sidste konklusion [at Helgas plan for en ny demokratisk arkitektur er meget forskellig fra

Trump-planen], fordi jeg har argumenteret for dette mange gange. Hvis man ser på den lange bue i menneskets historie, i den universelle historie, er vi nu nået til et punkt, som aldrig har eksisteret før. Da andre kulturer og civilisationer kollapsede, som da Romerriget kollapsede, var der en renæssanceperiode i Indien på samme tid – Gupta-perioden. Men folk vidste ikke noget om det, fordi det nogle gange tog år at rejse og komme tilbage. Det var som en fuldstændig opdelt udvikling. Jeg kunne komme med mange andre eksempler.

Denne gang er det meget anderledes. Vi sidder virkelig i samme båd; på grund af atomvåben, på grund af internettet, på grund af pandemier. Man kunne tilføje kunstig intelligens og alle mulige andre ting, som gør os så absolut forbundne, at det længe har været min opfattelse, at vi kun kan løse menneskehedens problemer på én gang. Man kan ikke forsøge at løse problemet i Ukraine og tro, at det løser problemet, mens Mellemøsten ligger i ruiner; eller løse problemet i Afrika og lade Ukraine være i fred. Nej, vi er nødt til at bringe retfærdighed ind i hele arkitekturen, hvilket kun kan ske ved at hæve hele diskussionen over geopolitik. Jeg tror ikke, at ideen om, at et land eller en gruppe af lande har en legitim interesse over for en anden gruppe af lande, kan fungere længere. Geopolitik er en sygdom, som i det 21. århundrede vil føre til en katastrofe.

Hvad er så alternativet til geopolitik? Det er helt klart, at man først skal se på menneskeheden som en enhed, som noget, der hænger sammen. Man siger, at man først skal gøre, hvad der er i den ene menneskeheds interesse, og derefter kan man definere de nationale interesser i overensstemmelse med denne højere Ene. Det er naturligvis kun muligt, hvis man indfører en udviklingsdynamik; for hvis man bare flytter rundt på brikkerne i puslespillet på et statisk bord, kommer man ikke frem til en løsning. Men hvis man indfører en reel udvikling, som er i alles interesse, så kan man finde frem til alle delløsninger. Jeg tror også, at den idé i en vis forstand er

påtvunget verden, for hvis der sker et finansielt sammenbrud i det transatlantiske finanssystem, vil det påvirke hele verden. Det vil forstyrre produktionskæderne fuldstændigt; det vil føre til sammenbrud i strømmen; det vil føre til massemigration osv. osv.

Derfor skrev jeg disse ti principper, som er principper; de er ikke det sidste ord om det detaljerede program, men de peger på det absolutte minimum af ideer, som skal gennemføres for at nå frem til en sådan ny arkitektur; inklusive de sidste tre filosofiske punkter, som er introduktionen til principperne før.

Så jeg vil på det kraftigste foreslå ... jeg venter stadig på, at flere mennesker rent faktisk engagerer sig i en diskussion om dette, for jeg mener virkelig, at vi har brug for en proces som den Westfalske Fred. Og efter min mening kan den kun starte nu, hvor universiteter, tænketanke og andre mennesker med god vilje begynder at diskutere, hvordan vi kan sætte menneskehedens grundlag på en holdbar platform, hvor menneskehedens overlevelse er garanteret. Vi kan begynde at gå videre derfra, for hvis jeg ikke troede på, at vi som menneskeart er den kreative art – jeg elsker dyr, jeg nyder blomster, planter og træer – men vi er den eneste intelligente art, der er begavet med kreativ fornuft. Derfor mener jeg, at vi burde være i stand til at finde en løsning ud fra vores fornuft. Og jeg er ret optimistisk med hensyn til, at det er en klar mulighed, som bør styre vores aktiviteter, især i en situation som nu.

{Afsluttende bemærkninger:}}

Jeg tror, at det nuværende politiske lederskab i store dele af Europa – ikke alle, men nogle lande som den øverste regering i Storbritannien, i Frankrig. Heldigvis er Merz endnu ikke kansler; det bliver han måske ikke. De løber ind i en masse

interne stridigheder og uenighed. Men jeg synes, at de alle fortjener en klinisk undersøgelse; lad mig sige det på denne måde. Der er så mange love nu, at man ikke kan sige en enkel ting. Under alle omstændigheder mener jeg, at de er nødt til at bekymre sig gevaldigt om deres helbred i meget bred forstand, så ingen kan kritisere mig, hvis jeg vil opfordre dem til at passe på deres hoveder, men I ved, hvad jeg mener.

Det er fuldstændig sindssygt. Nu går Bundeswehr ind i skolerne, og ungdomsofficerer forsøger at rekruttere 17-årige til at gå ind i hæren. Der er hele denne vanvittige militarisering, som om to verdenskrige ikke ville have fundet sted i Europa. Det er, som om folk har afskrevet enhver erindring om, at hvis man begynder at investere store summer i våben, så tager det bare lidt tid, og så er der krig. Det er logikken i det. Jeg tror, vi har brug for en meget stærkere fredsbevægelse, for jeg tror, vi har en dyb krise i Europa. Jeg tror, at krisen er økonomisk, den er militær, men vigtigst af alt er den kulturel. Det er også mit svar til Alberto Portugheis. Hvorfor er det, at folk ikke lærer, at vores børn og børnebørn i sidste ende vil dø i denne krig? Måske vil vi også dø, afhængigt af hvor hurtigt det går. Jeg tror, at den eneste måde er, at vi i Europa må tage fat på den kulturelle krise. Jeg tror, vi er faret vild; vi har underkastet os et oligarki, som udspiller Romerrigets slutfase – dekadencen, det kulturelle forfald.

Der er ingen forskel på Romerrigets sidste fase og det, der sker nu: den seksuelle perversion, pornografien, volden for voldens skyld. Jeg tror, at det, vi har allermest brug for, er en kulturel renæssance. Vi er nødt til at vende tilbage til den klassiske kultur. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, sagde altid, at et samfund, som ikke kan tænke på, hvordan klassisk musik og klassisk poesi bliver komponeret, ikke er i den virkelige verden. De kan ikke tænke. Hvis man ser på debatterne, så er de ikke en sokratisk dialog; de er talkshows. Du siger en idiotisk ting, og din nabo samler et

ord op af det, du sagde, og vender det om, og den anden vender det om. Der er ingen bestræbelser på at nå frem til sandheden; der er bare tale for talens skyld. Vi er nødt til at gå tilbage til de store komponisters musik, til poesien skrevet af de store digtere og dramatikere i hele verdenshistorien; for de havde en metode til at tænke. Nogle af de asiatiske lande gør det faktisk, og vi er nødt til at slå os sammen med store dele af det Globale Syd.

Jeg tror, at hvis Merz bliver valgt til kansler – hvilket måske ikke sker, fordi de virkelig er i problemer – men hvis han bliver valgt, tror jeg, at han er ude hurtigere, end nogen kan forestille sig, i betragtning af at forskellen mellem CDU, CSU og AfD kun er 1 %. Hvis han går videre og gør disse ting, tror jeg ikke, at hans regering holder ret længe.

Europa er i fuld gang med at omstille sig lige nu. Det er faktisk en god ting, for det, von der Leyen repræsenterer, er bare en fortsættelse. Det, som Le Pen bliver beskyldt for, gjorde von der Leyen en million gange, da hun var forsvarsminister. Hun gav en masse penge væk til entreprenører, utrolige summer, for hvad? For ingenting, for at producere totalt affald.

Jeg vil gerne understrege, at vi har brug for en kulturel renæssance af den klassiske kultur. Det var Schiller Instituttets program, da vi startede for 41 år siden, og det er absolut mere påtrængende i dag end nogensinde før.

DENNIS SPEED: Der er en konference med titlen »A Beautiful Vision for Humanity in Times of Great Turbulence«. Du gav konferencen den titel. Den finder sted om syv uger. Har du noget, du gerne vil sige om, hvorfor du gav den titel, og hvad du tror, den konference skal bruges til?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at vi virkelig befinder os i en revolutionær periode, hvor den gamle orden er ved at gå i

opløsning, og det bliver den mere og mere for hver dag, der går. Hvordan den nye orden kommer til at se ud, vil udelukkende skyldes indsatsen fra mennesker med god vilje. Jeg synes, det er et optimistisk perspektiv, at der kan komme noget meget bedre ud af den nuværende uro, for tanken om en unipolær verden eller en verden, der er domineret af kun én nation med 300 millioner indbyggere, som regerer som en slags verdenspoliti over resten af verden, har aldrig været en holdbar idé.

I den umiddelbare efterkrigstid var der et betydeligt element af det, men det blev meget stærkt efter afslutningen af den kolde krig. Francis Fukuyama sagde, at historiens afslutning er kommet, fordi hele verden vil adoptere den neoliberale demokratiske model. Det var den korteste forkerte prognose, jeg nogensinde har set, for nu er der et enormt bagslag. Men jeg tror, vi er nødt til at gribe ind; der er så mange mennesker, der nu er i opløsning, bange for krig, bliver skubbet ud på sidelinjen økonomisk, og der er mange dårligdomme, som folk lider under. Jeg tror, vi er nødt til at skabe et nyt økonomisk verdenssystem, der er styret af helt andre moralske principper, som er baseret på naturvidenskab og på store kunstneriske opdagelser fra alle tiders store klassiske kunstnere.

Derfor er jeg helt sikker på, at hvis vi får en masse mennesker til ikke at sidde på sidelinjen, ikke sidde på sofaen som en sofakartoffel; men faktisk begynder at tage ansvar som statsborgere for deres land og for menneskeheden som helhed, så er jeg meget optimistisk med hensyn til, at det kan lade sig gøre. Jeg tror, at alle de store komponister og kunstnere og digtere i særdeleshed havde dette meget optimistiske billede af mennesket. Schiller siger i dette digt om håb, at menneskeheden er født til noget bedre [gentager linjen på tysk]. Det er min overbevisning. Hvis vi fremkalder den ånd, som er overalt – Martin Luther King blev lige citeret i dag i denne ånd. Der er mange kræfter i verden, som forsøger

at genoplive Bandung-ånden, udviklingslandenes absolutte inspiration til at overvinde fattigdom for altid og få normale liv for alle deres folk.

Alle disse ting kan lade sig gøre, hvis vi omdanner det militærindustrielle kompleks til nyttig produktion, så kan vi løse sulten på et år. Jeg er helt sikker på, at det kan lade sig gøre. Så hvorfor ikke mobilisere verdens unge til at sige: Skal vi virkelig gå i retning af civilisationens ødelæggelse? Risikere at bruge atomvåben, som ville være enden på os alle? Måske skulle vi skabe en ungdomsbevægelse af unge mennesker, som siger, at vi ønsker at være en del af denne utrolige historiske situation, hvor størstedelen af verden allerede er i gang med at opbygge et nyt og mere retfærdigt system? Lad os overbevise amerikanerne og europæerne om, at de skal gøre det samme. Det er det, denne konference handler om, så du bør helt sikkert tilmelde dig den, og hvis du kan, bør du deltage personligt. Hvis du ikke kan, fordi du er for langt væk, så deltag i det mindste virtuelt, men deltag.

Trumps toldsatser er skadelige for verden og selve USA

Ikke korrekturlæst

Følgende er et uddrag fra EIR News leder den 3. april.

Trumps toldkrig er bestemt ikke den rette tilgang. I betragtning af at hele verdens finansielle og økonomiske system ikke holdes sammen af meget mere end spyt og tyggegummi på nuværende tidspunkt, er det meget muligt, at dette vil

udløse en kædereaktion, som ingen havde forventet, og få hele det transatlantiske finansielle system til at bryde sammen. Selv hvis det ikke går så vidt, vil det helt sikkert få flere og flere nationer i den Globale Majoritet til at søge alternative handelsaftaler uden om USA, ligesom det skete som reaktion på de amerikanske sanktioner mod Rusland og andre nationer. På denne måde vil »America First« hurtigt blive til »America Last«[sb].

Foto: www.scootergenius.com

Håbets sten

Ikke korrekturlæst

af Dennis Speed (EIRNS) – 04. april 2025

Vi ved ikke alt om, hvad der blev drøftet mellem den administrerende direktør for den russiske fond for direkte investeringer Kirill Dmitriev, som er en nær medarbejder til præsident Vladimir Putin, og Steven Witkoff og andre repræsentanter for Trump-administrationen under hans netop afsluttede todages besøg i Det Hvide Hus. Vi ved, at Dmitriev ved to lejligheder i marts foreslog et samarbejde med USA om en fælles mission til Mars. Han sagde, at russerne kunne levere et »lille atomkraftværk« til den amerikanske Mars-mission, der er planlagt til senere i dette årti. Russerne arbejder også på rumfartøjer med atomar fremdrift og siges at rumme det mest avancerede forskningsprogram på dette område i verden.

Genoptagelsen af forbindelserne mellem Rusland og USA – Dmitriev, for hvem sanktionerne måtte ophæves for at give ham mulighed for at rejse hertil, er den højest rangerende

russiske embedsmand, der har besøgt USA siden februar 2022 – er den vigtigste prioritet for planeten for at undgå atomkrig. *New York Times'* lange artikel »The Partnership: The Secret History of the War in Ukraine« gør det klart, at krigen mod Rusland, som i høj grad blev koordineret fra Wiesbaden i Tyskland fra april 2022, og som startede lige efter »Borish« Johnsons »fly-in« den 9. april 2022, som ødelagde de ukrainsk-russiske fredsforhandlinger, blev styret direkte af NATO og Biden-administrationen, herunder Ukraines affyring af vestlige langdistancemissiler ind på russisk territorium fra før 2014. Det, der blev begået, går langt ud over Cubakrisen i 1962.

Gennem disse forhandlinger kan fornuften vende tilbage lige i tide, hvis de ikke bliver saboteret. Gennem den blodige tåge af krige (Yemen, Ukraine) og rygter om krige (Iran), via den blodige uretfærdighed i det igangværende massebord i Gaza (såvel som den vedvarende moralske ligegyldighed over for massedød i Congo, Sudan osv.) lyder Dmitrievs ord, om ikke poetiske, så i det mindste betryggende fornuftige: "Uanset hvilken politik man fører, er dialogen mellem USA og Rusland vigtig. Det handler om at opbygge en mere sikker og velstående verden for alle.«

Hvis bare det amerikanske system for fysisk økonomi stadig blev forstået i USA! En annonceret forpligtelse til et intensivt program for fuld produktiv beskæftigelse inden for avancerede, energiintensive teknologier; massive projekter, som bygningen af et nationalt magnetisk svævetogsbaseret højhastighedstogs-system til gods- og passagertransport; en nordamerikansk vand- og kraftalliance, der omfatter (uden snak om at annektere eller invadere) Canada og det nordlige Mexico; et 15-årigt amerikansk-kinesisk-russisk intensivt program for produktion af »femte generations« atomreaktorer, der spænder fra små modulære anlæg til småstensreaktorer, thorium-anlæg osv, og som fører til kommercielt levedygtige fission-fusion-anlæg og dermed skaber forsknings- og udviklingsforudsætningerne for den »uopnåelige« atomare

fusion; og et lignende »Apollo-program« for industrialisering af Månen og Mars, som ud over Rusland, Kina og USA involverer Indien, Japan, Brasilien, Sydafrika og alle nationer, som ønsker at deltage – det er udviklingsgrundlaget for en ny sikkerhedsarkitektur, som kunne være menneskehedens fremtid. Engang, før kasinoøkonomien, narkoøkonomien, den virtuelle økonomi og to-bitcoin-økonomien – med andre ord, da det amerikanske system for fysisk økonomi stadig var amerikansk – ville dette have været, eller ville være blevet, fronten for det internationale diplomati.

Det kan det blive igen. Men for at nå dertil skal truslerne ophøre. Den »hårde betjent«-skole med hulemandsforhandlinger må vige for noget mere opløftende end hestehandel med kniven for struben. Nogle husker måske tegneserien fra det 19. århundrede, der satiriserede over amerikanske manerer, og som viste to mænd ved et middagsbord, der hver især havde trukket en pistol mod den andens hoved, mens folk spredte sig for at komme af vejen. Billedteksten lød: »Ræk mig saltet, tak. «

Digteren Friedrich Schiller bemærkede i sit digt *Die Hoffnung/Håbet*, at menneskeheden er »født til det, der er bedre«. » Schiller Instituttets/ICLC's konference den 24.-25. maj, »En smuk vision for menneskeheden i en tid med stor turbulens!«, tager udgangspunkt i den overbevisning. Det bliver en interkontinental kongres med forbillede i de amerikanske kontinentalkongresser i 1774-76 for 250 år siden, som indledte diskussionen om de principper, der i sidste ende resulterede i Uafhængighedserklæringen. Dette er ikke noget fremmed intellektuelt territorium for Schiller Instituttet, som brugte den amerikanske uafhængighedserklæring som grundlag for sit grundlæggelsesdokument, Declaration of the Inalienable Rights of Man, i 1984. Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche, som var forfatter til denne erklæring, har også skrevet »Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur« som en retningslinje for, hvordan man kan anvende den tidligere standard for overvejelser, der

frembragte erklæringen, *Federalist Papers* og USA's forfatning, til vor tids endnu mere påtrængende nødvendigheder. For at undgå manipulationerne fra de forskellige britiske og andre efterretningstjenester, der i øjeblikket forsøger at få Trump-administrationen til at afmontere sig selv, er håbet om at forandre verden gennem en smuk vision snarere end gennem en desperat, selvdestruktiv fremvisning af tvivlsom magt kendetegnende for en ægte »krigersjæl«. Inspiration, ikke tvang, er, hvad menneskeheden har brug for.

For 57 år siden i dag, den 4. april 1968, blev en stor krigersjæl, Martin Luther King, myrdet. Dagen før holdt han ligesom Sokrates en improviseret tale, en af USA's største. Den var henvendt til skraldearbejdere, som strejkede, efter at to af dem var blevet dræbt. Echol Cole og Robert Walker var begge blevet knust til døde den 1. februar af en fejlbehæftet pressemaskine i deres lastbil, som regnen havde tvunget til at sidde i lastbilens skralderum, fordi de ifølge loven ikke måtte søge ly for regnen andre steder.

King begyndte ikke med at tale om det onde i deres situation. Det første, han gjorde, var at transportere dem op over affaldet i Memphis' gader til selve universets tag. »Der sker noget i Memphis; der sker noget i vores verden. Og ved du hvad, hvis jeg stod ved tidens begyndelse og havde mulighed for at få et generelt og panoramisk overblik over hele menneskehedens historie indtil nu, og den Almægtige sagde til mig: »Martin Luther King, hvilken tidsalder vil du gerne leve i?« Jeg ville tage min mentale flyvetur forbi Egypten, og jeg ville se Guds børn på deres storslåede vandring fra Egyptens mørke fangekældre gennem, eller rettere over Det Røde Hav, gennem ørkenen og videre mod det forjættede land. Og på trods af dets storslåethed ville jeg ikke stoppe der. Jeg ville fortsætte til Grækenland og tage mine tanker til Olympen. Og jeg ville se Platon, Aristoteles, Sokrates, Euripides og Aristofanes samlet omkring Parthenon. Og jeg ville se dem omkring Parthenon, mens de diskuterede virkelighedens store og

evige spørgsmål. Men jeg ville ikke stoppe der.... » Dette var begyndelsen på Kings sidste tale, som han holdt uden noter på en regnvåd aften i Memphis til en halvtom kirke.

»Mærkeligt nok ville jeg henvende mig til den almægtige og sige: 'Hvis du tillader mig at leve bare nogle få år i anden halvdel af det 20. århundrede, vil jeg være lykkelig'. Det er en mærkelig udtalelse at komme med, for verden er helt ødelagt. Nationen er syg. Der er problemer i landet; forvirring overalt. Det er en mærkelig udtalelse. Men jeg ved på en eller anden måde, at kun når det er mørkt nok, kan man se stjernerne.« King gjorde det klart, at af alle de steder i universet, hvor han helst ville være, var det i Memphis for at give sit liv for skraldemændene en dag senere.

Det er sådan en smuk vision om menneskeheden, en vision om håb, der er forankret i menneskelig kreativitet og dens udtryk i fysisk økonomi, som kan puste liv i de tørre knogler i en verden på randen af arrogant selvdestruktion. Det, og ikke tvang, er kendetegnende for den sande krigersjæl. Vores krig er ikke mod kød og blod, men mod imperiets forfaldne og døende aksiomer. En ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som opnås nu, er menneskehedens bedste håb og kan meget vel vise sig at være en indikator for vores moralske overlevelsessevne. Privatperson eller præsident, det er først, når vi kan genkende konger i skraldemænd eller Kristus i Gazas murbrokker, at vi kan frigøre os selv og vores nationer.

Foto: Martin Luther King Jr. Credit: Duke University Archives

Live med Helga Zepp-LaRouche:

Stop oprustningen, deaktiver gældsbomben

Ikke korrekturlæst

[HZL] [HCS]

Onsdag den 2. april 2025

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 2. april 2025. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende spørgsmål og kommentarer til Helga via e-mail på questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på chat-siden. Jeg vil sige til dig, at dette er en ekstraordinær mulighed for at komme i dialog med en af de førende eksperter og aktivister i verden, så udnyt den.

Mens vi taler i dag, er spørgsmålet om krig og fred stadig et centralt emne for stort set alle. På trods af visse fremskridt med hensyn til at forbedre forholdet mellem USA og Rusland forbereder krigshøgene i Europa sig på krig mod Rusland. Netanyahu optrapper en indsats for at fjerne palæstinenserne fra Palæstina, og der cirkulerer et memo i det amerikanske forsvarsministerium fra forsvarsminister Hegseth, som opfordrer til at forberede sig på krig mod Kina.

Så Helga, det første spørgsmål til dig kommer fra en person, som følger Rusland meget tæt. Han skriver, at »Putin sagde i sidste uge, at den gamle orden er væk, men forvent ikke en ændring fra Europa.« Putin fortsatte med at sige, at Rusland har reageret på sanktioner ved at ændre sin økonomi for at overleve, men han forventer alligevel flere sanktioner fra Europa. Så spørgsmålet til dig er: »Hvorfor erkender de europæiske ledere ikke, at deres planer ikke virker? Er de så forblændet af russofobi?«

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det korte svar på det er ja. Jeg tror, det er et fænomen, at den tyske elite – det tyske etablissement og også mange andre i Europa – ser ud til at være vendt tilbage til et syn, vi havde for mere end 80 år siden. Jeg har det meget svært med at sige det, men der er ingen anden forklaring, for hvordan kan det være, at det store flertal af verdens befolkning har et helt andet syn på Rusland? Der er det Globale Syd, som fuldstændig nægter at acceptere fortællingen om, at krigen i Ukraine er forårsaget af en »uprovokeret aggression« fra Rusland, som overtræder international lov, og på det punkt vil jeg bare gerne fortælle vores publikum – det vil sige jer – at den historie ikke kan opretholdes. For som om det skulle være nødvendigt, havde {New York Times} naturligvis for to eller tre dage siden en artikel på 13.000 ord, som var resultatet af en årelang undersøgelse, hvor man interviewede 300 forskellige personer fra mange forskellige lande om omstændighederne ved udbruddet af krigen mod Ukraine, og det de klart fastslog: De starter med den umiddelbare forhistorie til den faktiske begyndelse af den særlige militæroperation – at der først og fremmest var en samling af ukrainske tropper ved Donbass, og at USA imidlertid, umiddelbart efter at krigen var startet, straks sendte store mængder tropper, officerer og personale af forskellig art ind i Ukraine, til den russiske grænse!

Som mange andre eksperter klart har påvist, havde russerne kun planlagt en begrænset militæroperation, for de havde kun omkring 100.000 tropper ved den ukrainske grænse, langt fra nok til hele krigen mod Ukraine, men selvfølgelig var amerikanerne til stede, og måske andre NATO-tropper ({Figaro} rapporterede om franske tropper på et tidspunkt), men disse tropper blev indsat fra Wiesbaden, fra Clay House, Clay Kaserne i Wiesbaden, som dybest set kommanderede hvert eneste skridt, endog kanonernes retning, jeg mener, ned i de mindste detaljer. Så amerikanerne, og dermed NATO, var i krig næsten lige fra begyndelsen.

Hvis man derudover tager det faktum, at Victoria Nuland pralede med, at udenrigsministeriet havde brugt 5 milliarder dollars på NGO'er og andre formål i Ukraine før Maidan, så er der omstændighederne ved Maidan, Vestens involvering, den bandede diskussion mellem Nuland og ambassadør Geoffrey Pyatt, samt Minsk 2-sabotagen, som blev indrømmet af Merkel og Hollande. Så hvis man lægger hele historien sammen, så var NATO med i krigen helt fra begyndelsen, forberedte den, ansporede den, og det er nu alt sammen officielt. Så man skulle tro, at disse europæiske etablissementer ville sige: »Vent lige lidt. Vores fortælling er ikke længere håndterbar, vi kan ikke længere opretholde den.« Nej, Baerbock tager samme dag som artiklen i {New York Times} til Kiev og lover – jeg vil ikke karakterisere det; jeg lader det bare være ved min undertrykte impuls til at karakterisere det – så hun lovede vedvarende støtte, overhovedet ud over denne nuværende regering.

Så der er ingen antydning af anerkendelse af, at deres løgne er blevet afsløret, at der nu er, {New York Times} er trods alt den største avis i USA. Så jeg tror, der er en næsten klinisk defekt i disse menneskers tankegang. Og jeg synes, det er meget forfærdeligt, for det, der sker, er, at Europa går amok, Europa falder fra hinanden. Se på alt det, der sker i Europa lige nu: Jeg tror, at indsatsen i Frankrig for at undertrykke Le Pen som modstander til Macron, der er langt foran i meningsmålingerne, kun kan give bagslag. Ligeledes er situationen i Tyskland fuldstændig kaotisk! Så jeg tror bestemt ikke, at disse eliter opfylder den ed, de aflagde, da de tiltrådte, om at forsvare deres folks fælles bedste, og de befinder sig helt sikkert i et parallelt univers. Og det kan kun ende galt for dem, men i værste fald for alle.

SCHLANGER: Vi har endnu et spørgsmål om krig og fred fra Paz i Spanien, som spørger: »Kære Helga, hvad kan Schiller Instituttet gøre for at forhindre Europas oprustning? Krigen mod Iran og alt det, som de neokonservative og City of London

sammen med Trump og Bruxelles planlægger mod verdensfreden? Er det nok at tale på konferencer? Hvad gør Europas befolkning for at forhindre dette vanvid?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes bestemt, det går fremad – men ikke hurtigt nok. Jeg mener, vi vil afholde konferencer; vi vil afholde en i USA, og nogle gange vil vi også afholde en i Europa. Vi deltager i demonstrationerne, og vi vil helt sikkert opfordre en masse mennesker til at deltage i påskemarcherne omkring påske, til at gå på gaden. Jeg tror, det er absolut nødvendigt.

Og jeg tror, at vi lige nu oplever et fuldstændigt kollaps i befolkningens tillid til alle regeringer, eller næsten alle regeringer i Europa. I Tyskland er situationen helt utrolig: Efter tre uger, eller lidt mere, med forhandlinger om en ny regering, eller et forsøg på en ny regering, med det formål at indsætte Friedrich Merz som ny kansler, er det hele ved at falde fra hinanden! Det forlyder fra flere kilder, at spændingerne mellem SPD og CDU/CSU er værre end i slutfasen af den såkaldte »gadelygtekoalition«, og alle siger, at vi forbereder os på nyvalg, for det her kommer ikke til at fungere.

Forskellen mellem denne såkaldte koalition og AfD er 1 %! Hvis du fortsætter en uge mere, vil AfD være foran! Så vi ser lige nu et fuldstændigt kaos og en transformation af hele Europa, og jeg tror, det er ekstremt vigtigt at gribe ind overalt – i demonstrationerne, på konferencerne, i interventioner, i alle slags begivenheder – med ét budskab: Den eneste måde, hvorpå vi kan løfte den nuværende situation ud af dette kaos, er at etablere et højere niveau, et nyt paradigme for en dialog mellem alle lande på planeten, at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som skal tage hensyn til alle landes interesser. Jeg tror, vi bevæger os centimeter for centimeter tættere på den idé, for tanken om, at man er nødt til at gøre noget helt andet, bevæge sig væk fra geopolitik og tage fat på det presserende spørgsmål om menneskeheden, er en tanke, der

bliver mere og mere populær, efterhånden som det bliver tydeligt, at de nuværende politikker ikke kan lade sig gøre.

Så slut dig til os i den indsats, og måske kan du sætte os i kontakt med relevante personer i Spanien, for Spanien er et meget vigtigt land lige nu, fordi Spanien har en politik, der ikke er så tosset som den såkaldte Koalition af Villige.

SCHLANGER: Vi har en rapport fra {Washington Post} om, at forsvarsminister Hegseth distribuerer et memo i Pentagon, som beordrer Pentagon til at fokusere på at forberede sig på en krig med Kina. Er det en opdatering af, hvad de havde i de tidligere National Defense Authorization Acts, eller er det noget nyt?

ZEPP-LAROUCHE: Nej, jeg er bange for, at det kun er en opdatering, men det er en vedvarende fortsættelse af den samme politik, nemlig at erklære Kina for USA's hovedmodstander. Hvilket er fuldstændig latterligt, for desværre ser det ud til, at Trump-administrationen er ved at løbe ind i nogle virkelige problemer. Jeg mener, de har kun siddet i seks-syv uger, og allerede nu kan man sige, at Trumps base gør oprør på grund af de brudte løfter. Det ved vi fra mange diskussioner, vores kolleger har haft i USA med MAGA-folk, med alle mulige grupper, der støtter Trump, og de er meget oprørte over, at Trump ikke holder sine løfter om, at han ikke bare vil afslutte alle krige, men heller ikke starte nye.

Så jeg synes, det er helt forfærdeligt, for vi sidder på en tidsindstillet bombe med Iran; hvis du nu tilføjer konflikten med Ukraine, som endnu ikke er løst, og hvis du nu tilføjer krisen med Kina, kan det her eksplodere i stor stil. Det mindste, det vil gøre på kort sigt, er absolut at øge et våbenkapløb, både med hensyn til konventionelle våben, atomvåben og rumvåben, hvilket jeg tror kun kan føre til en katastrofe. Så meget desto vigtigere er det, at landene i det Globale Syd kommer på banen, for de har ingen interesse i sådan en ny opdeling af verden, hvor USA tydeligvis stadig forsøger at opretholde en militær dominans i verden: Der har

lige været høringer i Senatet, hvor flere rumkommandører sagde, at USA skal vinde dominans i rummet med alle mulige nye våbensystemer: Jeg synes, det er meget, meget skidt, og hvis der bliver krig med Kina, er jeg helt sikker på, at USA vil tabe stort, for hvis man ser på Taiwans geografiske placering, lad os sige i Det Sydkinesiske Hav, vil USA være i en meget ugunstig position, simpelthen på grund af de geografiske forhold. Og der er naturligvis altid muligheden for at gå atomart til værks, hvilket var en stor bekymring for Daniel Ellsberg, fordi der allerede i 1958 var planer i Pentagon om at bruge atomvåben, hvis det nogensinde kom til en konflikt med Kina om Taiwan. Men det ville udløse Armageddon, og jeg kan ikke forestille mig, at præsident Trump ville gå den vej.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål fra vores ven i Pakistan, som sagde, at han rejser spørgsmålet om brugen af normaliseringen med Rusland som en mulighed for at fokusere på Kina. Men han skriver: »Den indiske udenrigsminister S. Jaishankar diskuterer tilnærmelse til Kina og virker meget seriøs omkring det. Hvad ville konsekvenserne være af en normalisering af forholdet mellem Indien og Kina? Det ser ud til, at det vil ødelægge hele ideen om et globalt NATO, hvis Indien og Kina arbejder sammen.«

ZEPP-LAROUCHE: Der er meget lovende tegn, ikke kun det, du rapporterede om Jaishankar, men også premierminister Narendra Modi er kommet med lignende udtalelser. Der er snart 75-års jubilæum for forholdet mellem Kina og Indien. Og jeg tror, at de planlægger at styrke det, for jeg ser absolut Indien som et alliancefrit land, og de har modstået alle bestræbelser under Biden-administrationen på at trække dem over i lejren for de såkaldte »demokratier« versus »autokratier«.

Så jeg synes bestemt, det er et lovende tegn, og det er derfor, jeg siger, at vi er nødt til at opmuntre alle landene i det Globale Syd – og det omfatter eftertrykkeligt Brasilien, det omfatter Indonesien, det omfatter naturligvis Indien, mange afrikanske nationer – til at indtage en stærkere rolle.

Og jeg tror, at hvis de alle lægger deres vægt i det, så tror jeg, at landene i det såkaldte Vesten bliver nødt til at genoverveje det: For det er ikke kun Rusland og Kina, men det er det faktum, at BRIKS-landene, som nu har 22 medlemmer, og mange, mange flere har ansøgt om medlemskab, men de repræsenterer hele det Globale Syd. Så derfor, jo stærkere det Globale Syds stemme høres, jo mere må folk i USA og Europa overveje, at verdens fremtid tilhører det Globale Syd, alene på grund af befolkningens størrelse. Så det tror jeg er et meget vigtigt element i billedet.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål her fra en pensioneret journalist, som er amerikaner og nu bor i Israel; og han spørger med meget store, fede bogstaver: »Er du opmærksom på Qatargate?« med henvisning til de juridiske problemer, Netanyahu har med bestikkelse og en skandale, der involverer penge fra Qatar. Han skriver: »Mens den juridiske løkke strammes om Bibis hals, og demonstrationerne mod ham vokser i Israel, optrapper han i Gaza, i Libanon og kommer med flere trusler mod Iran. Er der en chance for, at Trump eller nogen anden leder vil handle for at forhindre en forfærdelig tragedie i at blive udløst af en desperat Netanyahu?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg synes, det er det mest bekymrende spørgsmål lige nu, for der er ikke kun en ny trussel fra præsident Trump med nogle ildevarslende bemærkninger om, at der vil ske meget slemme ting; der er et ultimatum til Iran om helt at slippe af med sit atomprogram, som tilsyneladende også omfatter missilsystemet, hvortil Iran allerede har svaret meget klart, at de ikke vil gøre det, under ingen omstændigheder. Så derfor ser vi lige nu en fuldstændig optrapning mod Iran, hvilket helt klart er i Netanyahus interesse. Og hvis man så tager det faktum, at alle mulige våbensystemer bliver bragt ind i regionen, THAAD-missilerne bliver tilsyneladende bragt dertil, der er flere hangarskibe på vej, enten til Golfen eller Stillehavet eller Middelhavet, men under alle omstændigheder i regionen; og der er tilsyneladende flere B-2 stealth-bombefly,

der bliver bragt til Diego Garcia, den amerikansk-britiske base i Det Indiske Ocean; så alt tyder på, at der er en stor forberedelse til en vedvarende militær aktion mod Iran.

Om det vil ske eller ej, er stadig uvist, men jeg kan kun sige, at hvis det skal ødelægge atomvåbnene – eller Irans atomprogram: Der er stadig en fatwa fra Khamenei om, at Iran ikke har til hensigt at anskaffe atomvåben, fordi det er imod islams ånd. Det skøre er, at overhovedet de amerikanske efterretningstjenester i deres seneste rapport om Iran sagde meget klart, at der absolut ikke er noget bevis for, at Iran forbereder et atomvåbenprogram på nuværende tidspunkt. Ikke desto mindre er der denne trommehvirvel, og hvis der af en eller anden grund, efter britisk tilskyndelse, er en Dearlove, som dybest set kræver handling mod Iran, og han har tilskyndet til dette i lang tid, ville det være en katastrofe, hvis det lykkes. For den eneste måde, man kan eliminere Irans atomprogram på, er ved at bruge atomvåben: Fordi disse faciliteter ligger dybt nede i mange bjerge, og derfor kan du ikke bare eliminere dem, endda ikke med disse bunker buster-bomber.

Hvis atomvåben bliver brugt, har Kucinich, det tidligere kongresmedlem, netop udsendt en advarsel, hvor han siger, at hvis der kommer et angreb på atomanlæggene – jeg tror overhovedet ikke, at der kommer atomvåben – vil faren for nedfald ikke kun dræbe millioner af mennesker i Iran, men også hundreder af millioner i nabolandene, Pakistan, Afghanistan, helt op til Indien og mange andre lande i regionen; og det vil føre til kræft, babyer, der bliver født med mangler, alle mulige rædsler; og han advarer på det kraftigste imod det. Men jeg tror, at faren er meget akut, og jeg tror, at det har at gøre med præcis det, du siger, at Netanyahu er desperat, at modstanden mod ham vokser, at Qatar-skandalen, som du kalder den, kan eksplodere, og det store spørgsmål er, hvad det israelske militær vil gøre i denne situation? Så vi sidder på en komplet krudttønde, og den russiske viceudenrigsminister

Sergey Ryabkov har netop advaret meget kraftigt i Moskva om, at en sådan militær aktion mod Iran vil få katastrofale konsekvenser. Kinas udenrigsminister Wang Yi er i øjeblikket i Moskva, hvor han diskuterer med både Lavrov og Putin, og det står naturligvis meget højt på dagsordenen, hvad man kan gøre for at stoppe det.

Jeg tror, at målet helt klart ville være at gøre en ende på Trumps præsidentskab. Vi har talt om dette med mange eksperter i Europa, militære eksperter i forskellige lande, og der er en fælles vurdering af, at målet er at halshugge Trump-administrationen, at skabe så meget ravage, at den ville være færdig, at Trump dybest set ville være ude, fordi den hjemlige opposition mod ham ville stige; man kunne få en eksplosion i olieprisen, som ville udløse et finansielt sammenbrud, og målet er dybest set at stoppe Trump: Det er det egentlige mål med det.

SCHLANGER: Her er et interessant spørgsmål fra Harrison. Han stiller det ikke som et spørgsmål, men han siger: »Jeg føler, at en ofte overset indikator i økonomien er betydningen af befolkningstilvækst. Det Globale Syd har en meget vigtig fordel på den måde, og i store dele af resten af verden, herunder Vesten og Østasien, er der en lav fødselsrate. Hvordan tackler man sådan noget?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er et fænomen, at det afrikanske kontinent lige nu er det eneste, der har en betydelig befolkningstilvækst, hvilket betyder, at de har det bedste perspektiv for deres økonomiske fremtid. For i alle lande, i Europa, i USA, overhovedet i Kina og Rusland, er der befolkningsmæssige kurver, som betyder, at andelen af den aldrende befolkning bliver større og større sammenlignet med befolkningen i den arbejdsdygtige alder. Og det kan naturligvis kompenseres; det kan kompenseres med ekstremt høje økonomiske vækstrater: Hvis man har en stor indsprøjtning af videnskab og teknologi i økonomien, kan man klare det, i hvert fald i en vis periode.

Men jeg tror, det har noget at gøre med, for eksempel i Kina, hvor jeg har haft mange diskussioner med videnskabelige kolleger, forskere og venner, og de rapporterer grundlæggende, at på trods af den enorme økonomiske vækst i Kina er det stadig relativt set for dyrt at opfostre børn til, at mange par kan forestille sig et sådant perspektiv. Jeg tror, at det er en faktor dér. I Vesteuropa og USA tror jeg, at det har mere at gøre med livets meningsløshed. For hvis man i dag spørger yngre mennesker, yngre par: »Hvad er formålet med dit liv?« Så får man ikke et fyldestgørende svar. De siger normalt, at de forventer, at deres børns og børnebørns skæbne vil blive meget værre end deres egen eller deres forældres. Så de ser på udviklingen som en nedadgående spiral, og derfor ønsker de ikke at få børn!

Jeg tror, det ville være absolut nødvendigt at omdefinere spørgsmålet om meningen med livet: Hvorfor er vi her? Hvorfor eksisterer livet? Hvad laver vi på denne planet? Hvad er den menneskelige arts rolle uden for vores planet, i det nære rum, i universet i det hele taget? Og disse spørgsmål bliver naturligvis ikke diskuteret, eller i hvert fald ikke på nogen meningsfuld måde, og jeg tror, det har noget at gøre med, at folk er blevet så overfladiske og så, du ved, nedtrykte i deres syn på tingene, at de nyder livets øjeblikke, har det sjovt, men ikke er intellektuelle. Jeg tror, at det problem, vi især har i Vesten, er, at vores såkaldte etablissementer er blevet så tomme for intellekt, så tomme for enhver form for intellektuel spænding eller fremskridt: Og desværre afspejler det en fordummelse af befolkningen over en lang periode. Så den lille procentdel af mennesker, der stadig er intellektuelt levende, føler, at de er i mindretal, og at deres stemme ikke bliver hørt. Og jeg tror, vi har en reel krise i Vesten, og fødselsraten er et resultat af det.

SCHLANGER: Jeg har to spørgsmål til noget, du nævnte tidligere, nemlig Le Pen-dommen i Frankrig. Der er et notat fra en assistent til et medlem af Europa-Parlamentet, som

skrev til mig og sagde, at det, hun er anklaget for, bliver gjort af næsten alle kontorer i Europa-Parlamentet, dvs. såkaldt sammenblanding af midler, partiets midler og kontorets midler.

Men det andet spørgsmål, der kom ind, er: Hvad er konsekvenserne af dette? Er dette en mulig borgerkrig i Frankrig? Hvorfor skulle nogen vælge denne tid med kaos for at skabe endnu mere kaos i Frankrig?

ZEPP-LAROUCHE: Med hensyn til det første spørgsmål er det meget vigtigt, at Antonio Di Pietro, som jeg tror var den vigtigste dommer i »Rene hænder«-skandalen i Italien: Hvis du husker, var det for mange år siden, da korrupsionssagen i Italien blev det dominerende emne. Og i Italien vidste alle, at man i hele efterkrigstiden havde principperne om »{amici di amici}«, at man gav kontrakter til sine venner, og at man hjalp hinanden og så videre, og det var sådan, systemet var. Så det var naturligvis kendt af efterretningstjenesterne og blev ikke omtalt i årtier; men på et tidspunkt besluttede de at nedlægge hele partistrukturen, som den havde udviklet sig i efterkrigstiden, og de lancerede »Rene hænder«-skandalen.

Hovedanklageren i denne sag var Di Pietro. Og han kom ud i dag og kritiserede det, der skete med Marine Le Pen, ved at sige, at han selv arbejdede som medlem af Europa-Parlamentet på et tidspunkt, og han kan sige af egen erfaring, at man absolut ikke kan skelne mellem, hvornår man bruger sit personale til opgaver, der har med EU at gøre i Bruxelles, og hvornår man bruger det samme personale til arbejde fra sit parti derhjemme, i sit hjemland? Det ligger i sagens natur, at det er blandet, fordi det er de samme mennesker, der gør begge ting. Så det er en fuldstændig latterlig anklage, og det afspejler naturligvis Macrons desperation, for han er nede i meningsmålingerne, jeg tror et sted omkring 20 %, eller meget lavt; og Marine Le Pen havde fået omkring 40 % i meningsmålingerne.

Så det er meget klart, at hun ville være den vindende kandidat ved det næste valg, og selvfølgelig et ikke så uafhængigt retssystem – og det er ikke første gang, at retten i Frankrig har handlet på denne politiske måde, for det skete flere gange for vores kandidat Jacques Cheminade, hvor de forsøgte at orkestrere og manipulere situationen, hvilket er typisk for det såkaldte »demokrati«. Jeg mener, jo mere man oplever den slags ting, og jeg må sige, hvad der skete med min afdøde mand og organisationen, så er det umuligt stadig at tro på demokratiet, når man ser, at hver gang en kandidat, der ikke er med i den såkaldte NATO-fortælling, får den »rumænske behandling« eller »LaRouche-behandlingen«, så mister man enhver tillid til systemet! Og det er præcis, hvad der sker: Det sker i Frankrig, og jeg kan kun gætte på, at de vil få meget store demonstrationer; hendes nye partinavn, Rassemblement National (RN), har allerede opfordret til store demonstrationer i mange franske byer, og efterhånden som hele den finansielle og økonomiske krise bliver værre, hvem ved så, hvor det ender?

Og det samme gælder i Tyskland! I Tyskland, hvis de ikke kan samle en regering – og hvordan kan de det? De forsøger nu at sammensætte en regering af partier, som har været absolut modstandere af hinanden i valgkampen, og nu skal de finde et kompromis: Det fungerer naturligvis ikke. Det viser svagheden ved det parlamentariske system. Og så beskylder de Kina for at være et »autokrati«, men det såkaldte »altomfattende demokrati«, som de praktiserer i Kina, er en demokratisk model, som muligvis endda fungerer meget bedre end det såkaldte vestlige system.

Men jeg tror, vi er på vej mod en enorm krise i begge lande, i Frankrig og i Tyskland, og der er nu lækager om, at den nye koalition, mens de har disse interne stridigheder og problemer med overhovedet at danne en regering, allerede er ved at forberede et nyt papir, der skal straffe de EU-medlemmer, der ikke opfylder alle reglerne. Nu nævner de ikke Ungarn, men det

er klart, at de mener Ungarn, og at de måske vil smide Ungarn ud af EU. Hvis de gør det, tror jeg, at det er dødsstødet til EU, for det vil have en signaleffekt, og mange andre lande vil også forlade EU.

Så selv om trusselsbilledet fra NATO og EU lige nu ser meget stort ud, tror jeg, at de er meget sårbare og meget skrøbelige, hvis man ser på det fundament, de står på.

SCHLANGER: Du har lige forudset det sidste spørgsmål, som er relateret til Tyskland og vanskelighederne med at danne en koalitionsregering, når de to førende partier bliver mere og mere upopulære. Men personen spørger: »Er det et problem med de parlamentariske regeringer, som de findes i Europa? Især i Tyskland og Storbritannien, hvor man har mindretalskoalitioner, hvor man har regeringer, der kun i meget ringe grad reagerer på vælgernes og befolkningens problemer? Ville der være mulighed for en reform, for at gå fra et parlamentarisk system til et stærkt præsidentielt system, eller ville folk erklære, at det er for autoritært?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror heller ikke, at præsidentsystemet løser problemet fuldt ud, som man kan se i USA, hvor der er mere plutokrati end demokrati. Jeg mener, når man tænker på, at Wall Street i gennemsnit bruger flere milliarder på et sæde i Senatet og mange millioner på et sæde i Kongressen, og disse kongresmedlemmer og senatorer så udviser en utrolig loyalitet over for det militærindustrielle kompleks og andre aspekter af Wall Street. Jeg tror ikke, at det er et rigtigt svar.

Jeg tror, at det, der er brug for, er noget meget mere grundlæggende: Jeg tror, at vi har brug for en stor bevægelse af statsborgere, fordi ethvert system ikke fungerer, hvis borgerne er korrumpere. Man er nødt til at have individuelle mennesker, som træder frem, som kommer fra deres erhverv som videnskabsmænd, som lærere, som alle slags håndværkere, læger, alle mulige forskellige samfundslag; og så beslutter de sig for at bruge en vis tid af deres liv på det fælles bedste, og

de er nødt til at prøve at kvalificere sig til, at de kunne være præsident eller kansler eller minister, fordi de mestrer økonomi, kultur, historie, videnskab.

Jeg tror, vi lige nu er i en situation, hvor den typiske, professionelle politiker – mange af dem i Forbundsdagen for eksempel – aldrig har haft et erhverv, de har ikke lært noget for at tjene til livets ophold, de har aldrig betalt skat; de kom fra universitetet, som de i mange tilfælde ikke afsluttede, og så gik de ind i politik, og de er ikke kompetente! Det er det, der er problemet. Vi har en udenrigsminister i Tyskland, som ikke ved, hvad ordet »diplomati« betyder! For hun har aldrig, i de tre år hun har været i embedet, demonstreret, at hun kender til diplomatiets kunst!

Ikke desto mindre tror jeg, at vi har – som jeg sagde før – en meget dybere intellektuel krise i Vesten, for hvor er de mennesker, der er uafhængige tænkere, som har opnået store områder af viden på egen hånd? De er ved at blive en minoritet! Og det er ikke dem, der leder partierne.

Så jeg tror, vi har brug for en slags ny – altså, der er nogle partier, hvor man har flere intellektuelle end andre, men jeg tror, vi virkelig har brug for en kulturel renæssance, fordi hele den »post-kristne kultur«, som udenrigsminister Lavrov kaldte den, har ført til en fuldstændig eliminering af hele den viden om det, der engang var 2.500 års europæisk historie og alt, hvad der hører med, som var en del af Humboldts uddannelsessystem: Det skal geninstalleres. Problemet nu er, at vi ikke har lærere, der er kompetente til det.

Så jeg tror, at vi virkelig har brug for en bevægelse af borgere over partierne, fordi partistrukturen er sådan en model, som har vist sig ikke at fungere.

SCHLANGER: Sidste spørgsmål, Helga. Den Internationale Fredskoalition mødes fortsat med Zoom-opkaldene hver fredag kl. 17.00 dansk tid. Hvad har du planlagt for denne uge, den

4. april?

ZEPP-LAROUCHE: Vi vil naturligvis have en masse meget vigtige talere fra Israel, fra Mellemøsten, for det er der, den største krigsfare er lige nu. Og naturligvis vil vi helt sikkert have toptalere om den udviklende strategiske krise ved siden af Kina som et nyt, kommende element i den. Så du bør helt sikkert følge med, for IPC er et forum, hvor folk fra hele verden hver uge har mulighed for at få det ufiltrerede syn fra topekspertter, og du bliver opdateret i diskussionen – og du kan deltage, hvis du tilmelder dig, du kan deltage i diskussionen, og det er det, du bør gøre. Og du bør sprede nyheden om denne begivenhed til alle dine venner og kolleger.

SCHLANGER: Tak, fordi du kom i dag. Det er altid godt at se dig, og vi ses på fredag.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, og vær meget aktiv sammen med os indtil da.

Et » dødsstød« mod Iran ville knuse Trumps præsidentskab

Ikke korrekturlæst

WIESBADEN, 2. april 2025 (EIR Strategic Alert) – I løbet af de seneste uger har der været en voksende trommehvirvel i Washington, som har opfordret Trump-administrationen til at bruge de nylige amerikanske luftangreb mod houthierne i Yemen som optakt til og øvelse i at levere et knock-out slag mod Iran. Den nationale sikkerhedsrådgiver Mike Waltz truede den 23. marts med, at Teheran måtte ændre sin udenrigspolitik og »gå helt væk« fra sit atomprogram, ellers »vil der være konsekvenser«. Israels premierminister Benjamin Netanyahu har

efter sigende fortalt Trump-administrationen, at Iran kan »halshugges« uden en omfattende krig, sådan som det israelske forsvar gjorde med Hizbollah, og sådan som Assad-regeringen i Syrien blev væltet.

Det amerikanske hangarskib *USS Carl Vinson* er på vej til det sydvestasiatiske område. To andre amerikanske hangarskibe – *USS Nimitz* og *USS Gerald R. Ford* – forbereder sig på at blive sendt af sted, selv om deres destination ikke er blevet afsløret. Samtidig er der troværdige medierapporter om, at USA netop har sendt mellem fem og syv B-2 stealth-bombefly til øen Diego Garcia midt i Det Indiske Ocean med tilhørende lufttankskibe. Militæreksperter har bemærket, at dette er en meget stor og højst usædvanlig udstationering, som ser ud til at være knyttet til en forestående militæroperation.

Alligevel har præsident Trump gentagne gange erklæret sin modstand mod, at USA fører »endeløse og meningsløse regimeskiftekrige rundt om i verden«. Han bør ikke lade sig narre til at gøre det nu.

Et angreb på Iran ville, udover at sprænge hele Mellemøsten i luften, ødelægge de afgørende forhandlinger, der er i gang mellem USA og Rusland, og som ikke kun har potentiale til at afslutte konflikten i Ukraine, men også åbner døren til en meget tiltrængt ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur globalt.

Hvem ville ønske at ødelægge de lovende Trump-Putin-forhandlinger? Svaret er de kræfter, der forsøger at opretholde den moderne angloamerikanske version af det berygtede Britiske Imperium og dets finansielle magt, eller det, der nogle gange kaldes det militær-industrielle-finansielle kompleks.

Selv om det måske ikke er tydeligt, skal »Signalgate«-skandalen, der eksploderede på den politiske scene i sidste uge, tilsyneladende ud af ingenting, ses i denne sammenhæng.

De klare mål for skandalen er nemlig det efterretningsteam, som præsident Trump har nedsat, hovedsageligt direktøren for den nationale efterretningstjeneste Tulsi Gabbard, CIA-direktøren John Ratcliffe og FBI-chefen Kash Patel. For at sætte en strategisk fælde op mod præsident Trump, som et »halshugningsangreb« mod Iran ville være, er det vigtigt at sikre sig, at han ikke modtager præcise strategiske efterretninger.

Der er en parallel her til sagen om general Michael Flynn, som blev tvunget til at træde tilbage som national sikkerhedsrådgiver for den første Trump-administration i 2017 efter kun 22 dage i embedet, en operation, som åbnede døren for de neokonservative, såsom John Bolton og Mike Pompeo, som fortsatte med at sabotere Trumps erklærede politik

Den grønlandske krise fortsætter med at optrappes efter J.D. Vance- delegationens besøg

Publiceret i EIRNS' Morning briefing til orientering af vores internationale læsere.

KØBENHAVN 31. marts 2025 (EIRNS) – Det, der startede som andendame Usha Vances »soft power«-tur for at overvære det nationale slædehundeløb i Grønlands næststørste by Sisimiut, endte med at blive et besøg på højt niveau den 28. marts af USA's vicepræsident J.D. Vance, national sikkerhedsrådgiver Mike Waltz, energiminister Chris Wright og senator Mike Lee (R-UT) på den eneste amerikanske militærbase, Pituffik Space

Base. Planerne blev ændret, da det stod klart, at grønlænderne ville demonstrere mod, at den amerikanske delegation besøgte deres byer, da præsident Trump gentagne gange har opfordret USA til at overtage Grønland. Den danske statsminister Mette Frederiksen udtalte, at USA satte Grønland og Danmark under et »uacceptabelt pres«, som landet ville modsætte sig.

Under sin tale hævdede Vance, at russerne og kineserne truer Grønland. Grønlænderne skulle ikke tro, at de ville få det bedre under det kinesiske kommunistparti, og han påstod, at kineserne sætter Grønland i en gældsfælde. I stærke vendinger sagde Vance, at Danmark i årtier ikke har formået at sikre den amerikanske militærbase og grønlændernes sikkerhed. På den ene side sagde han, at Grønland har selvbestemmelsesret til at blive uafhængig, og han håbede, at de ville vælge at komme ind under USA's sikkerhedsparaply. Men på den anden side understregede han, at USA er nødt til at have kontrol over Grønland af hensyn til den nationale og internationale sikkerhed. På spørgsmålet om, hvorvidt USA ville øge sin militære tilstedeværelse i Grønland, svarede han, at det ikke ville ske med det samme, men i fremtiden. På spørgsmålet om, hvorvidt USA ville bruge militær magt til at overtage Grønland, sagde han, at han ikke mente, at det ville være nødvendigt.

Danske kommentatorer og medier kaldte det »et frontalangreb på Danmark« og et forsøg på at splitte Grønland fra Danmark.

Mens grønlænderne og danskerne åndede lettet op over, at Vance ikke truede med en militær aktion for at indtage Grønland, var det netop det, præsident Trump gjorde samme aften. Og den 29. marts, efter den danske udenrigsminister Lars Løkke Rasmussens udtalelse på engelsk til amerikanerne via de sociale medier, hvor han fordømte »tonen« i kritikken, men sagde, at både øget amerikansk militær tilstedeværelse og mineraludvinding kunne forhandles, insisterede Trump over for NBC News på, at »jeg aldrig tager militær magt af bordet« med hensyn til at overtage Grønland.

Den 28. marts blev den nye grønlandske regering også offentliggjort, og den omfatter fire af de fem partier, der er valgt ind i Landstinget, alle undtagen det parti, der ønsker selvstændighed hurtigst muligt. De andre partier ønsker selvstændighed på sigt, men i et langsommere tempo, der kan sikre velfærd og sikkerhed for befolkningen uden dansk støtte og militær hjælp.

Grønlands nye statsminister, Jens-Frederik Nielsen, sagde, at den internationale situation vil være deres første prioritet, og at de vil indlede drøftelser med deres nærmeste allierede Danmark. Dette vil inkludere at gøre relationerne inden for Kongeriget (Rigsfællesskabet), mellem Danmark og Grønland, mere ligeværdige. Nu hvor Grønland har dannet regering, vil den danske statsminister besøge øen til samtaler på onsdag.

Optrapningen af den grønlandske krise forværrer kløften mellem USA og Europa. [mr_]

Foto: Wikimedia Commons, Stig Nygaard

Spred “krigens skyer”; stop optrapningen af konflikten med Iran

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 31. marts 2025

Der er en alvorlig optrapning af truslen om direkte militærangreb og krigsførelse mod Iran fra USA's side med inddragelse af Storbritannien. Den er forfærdelig i sine konsekvenser af unødvendig død og ødelæggelse, der spreder sig i hele regionen, og den er en del af bestræbelserne på at

stoppe de fornyede diplomatiske forbindelser mellem USA og Rusland, hvis potentiale ikke kun kan løse krisen i Ukraine, men også i andre konfliktområder, endog de aktuelle rædsler i Vestasien.

I de seneste dage har der været en brevveksling mellem de amerikanske og iranske regeringsledere om Irans atomare energikapacitet, militære kapacitet – atomar og ikke-atomar – og relaterede spørgsmål. Den 30. marts sagde Irans præsident Masoud Pezeshkian under et kabinetmøde, at »vejen til indirekte forhandlinger forbliver åben. Det er amerikanernes opførsel, der vil afgøre, om forhandlingsprocessen fortsætter«. USA har samlet betydelige flåde-, luft- og troppekapaciteter i regionen. Præsident Trump udtalte den 30. marts til NBC News, at »hvis de ikke indgår en aftale, vil der blive bombet«. Han tilføjede: »Der er en chance for, at hvis de ikke indgår en aftale, vil jeg indføre yderligere told på dem, ligesom jeg gjorde for fire år siden....«

I dag advarede Irans øverste leder, Ali Khamenei, om, at »hvis der begås en fjendtlig handling udefra – selv om sandsynligheden ikke er stor – vil den utvivlsomt blive mødt med et stærkt modangreb«. Det sagde han under sin prædiken til Eid al-Fitr. Talsmand for det iranske udenrigsministerium, Esmail Baghaei, skrev på X i dag: »En åben trussel om »bombning« fra et statsoverhoved mod Iran er en chokerende *fornærmelse* mod selve grundlaget for international fred og sikkerhed.«

Helga Zepp-LaRouche, leder af Schiller Instituttet, talte om denne udvikling i dag som en formørkelse af »krigens skyer«. Hun advarede mod denne optrapning, der er på vej mod kaos i hele regionen, og påpegede også den større sammenhæng og de større konsekvenser.

Konfrontationen med Iran er en af de fælder, der er lagt ud for præsident Trump, og som har til formål at fælde nøglepersoner i hans nye regering og vigtigst af alt afslutte

den for verden betydningsfulde normalisering af forholdet mellem USA og Rusland, som han har påbegyndt. SignalGate bliver brugt til dette formål.

Trump er muligvis kendt for sin uberegnelige adfærd, men så kommer briterne med åbenlyse, smarte operationer for at manipulere og lokke ham i en fælde. Se bare på den forgangne weekend. Den finske præsident Alexander Stubb, en stolt anglofil, besøgte Mar-a-Lago, spillede en runde golf med præsident Trump og senator Lindsey Graham (R-SC), en krigshøg med nålefjer; og da Stubb forlod stedet, tog han direkte til London for i dag at mødes med MI6, den britiske efterretningstjeneste, og med premierminister Keir Starmer. Trump og Starmer talte i telefon den 30. marts, og Starmer pralede med, at de to ledere var enige om at »opretholde et kollektivt pres« på Putin. Trump begyndte i går med at vælge at tale hårdt om den russiske præsident Putin på NBC News. De transatlantisk kontrollerede medier skreg på kommando, at Trump måske endelig var begyndt at forstå, at man ikke kan stole på Putin. Stubb er citeret i Londons *The Guardian* den 1. april: »Jeg tror, vi er ved at bevæge os i en retning, hvor amerikanerne ser Rusland for, hvad det er værd... Den halve våbenhvile er blevet brudt af Rusland ... min fornemmelse er også, at USA's præsident er ved at løbe tør for tålmodighed med Rusland.«

Men fra Kreml i dag tog talsmand Dmitry Peskov det med ro med afmålte bemærkninger. Han sagde, at forhandlingerne om Ukraine var »i gang«, og hvad angår diskussionerne om Sortehavsaftalen, så er det »et igangværende arbejde«. Med hensyn til endnu en telefonsamtale med præsident Trump, som Trump havde foreslået, rapporterede Peskov, at selv om »der ikke er nogen sådan telefonsamtale på dagsordenen ... vil jeg gerne gentage, at præsident Putin fortsat er åben for sådanne diskussioner. Et sådant telefonopkald kan organiseres ret hurtigt, hvis det er nødvendigt.«

Den britisk-franske koalition af villige, EU's ReArm Europe og

EU's »Reassurance Force« for Ukraine kan ses som latterlige, bortset fra at de er dødbringende. Det krav om militarisering de støtter er i virkeligheden endnu en finansiell boble, den sidste boble i rækken af bobler, der følger efter den globale »grønne« svindel, som også falbydes af de politisk-finansielle centre i City of London, Wall Street og deres satellitter. Den krigsøkonomiske boble er uholdbar. Hvad angår de ledende personer som Starmer, den franske præsident Emmanuel Macron og andre, er de Napoleons tinsoldater – men de leger med atomar ild. Demonstrationer og stemmer rejser sig mod dem i Europa.

Jacques Cheminade, formand for partiet Solidarité et Progrès i Frankrig, talte i den forgangne weekend imod det, han kaldte den »fransk-britiske imperiale alliance for krig«. Cheminade talte til demonstrationen i Paris, som blev afholdt af Patriotpartiet under ledelse af Florian Philippot, hvor Cheminade sagde til demonstranterne: »Vi er her, i gaderne, for at redde Frankrig. Det er en tragedie, fordi de vil have os til at angribe en fjende, vi ikke har, med penge og våben, vi ikke har. De vil have os til at opruste ved at plyndre vores opsparing og skubbe os længere ned i gæld, som om det ikke var slemt nok...« Han talte videre om de fælder, der er lagt for Trump; de fælder, der er lagt for, hvad befolkningen skal tænke. Han fortalte sine medborgere: »Det er på tide at frigøre os fra fælderne. Jeg vil sige, at Macron er illegitim, Macron er medskyldig. Rigsretssag!«

Mens denne form for opfordring til handling giver genlyd på tværs af Atlanten, ser vi også reaktionen fra dem, der er trængt op i en krog: De begår intimiderende og ulovlige handlinger for at knuse oppositionen. I Frankrig afsagde dommere i dag en kendelse, der forhindrer politisk aktivitet for Marie Le Pen fra det store parti Rassemblement National (National Samling) i fem år. Denne handling mod hende åbner desuden op for, at en anden politisk figur kan vinde frem, som har tilsluttet sig alt det, Israels premierminister Benjamin Netanyahu gør. I de andre »demokratier« i Europa er der

tilsvarende åbenlyse indgreb, som vi har set det i Rumænien.

Find ud af mere, og hvad der kan gøres, på det ugentlige møde fredag den 4. april, det 96. i Den Internationale Fredskoalition.

Foto: *USS Harry S. Truman*. Credit: MC2 Matthew Nass

Politisk orientering den 1. april 2025 med formand Tom Gillesberg

I stedet for krig med Rusland, Gaza, Iran og Kina: Byg en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur

Kontakt os: +45 53 57 00 51; si@schillerinstitut.dk

Dansk: www.schillerinstitut.dk

Præsentationsvideo: Schiller Instituttet: Fred Gennem

Udvikling: • Schiller Institut trailer: Fred genne...

Andre vigtige hjemmesider:

English: www.schillerinstitute.com

www.laroucheorganization.com

www.larouchepub.com

www.larouchepub.com/eiw